

KLASSEKAMPEN

KR. 1

MARXISTISK-LENINISTISK
ARBEIDERAVIS

NR.8 1969

Mot et kampfylt lønnsoppgjør

Sauda-arbeiderne avviser forsøk fra bedriften og LO-ledelsen på å innføre lønssystemer som splitter arbeiderne

Et nytt lønnsoppgjør står foran oss. Selve forhandlingene begynner ikke før våren 1970, men forpostfektningene begynner langt tidligere, om kort tid skal klubber og fagforeninger ta opp hvilke krav som skal reises ved oppgjøret. Et av de viktigste kravene vil bli full kompensasjon for momsen og all annen prisstigning.

Men også arbeidskjøperne, støttet av LO-ledelsen, ruster seg til kamp. I innværende tariffperiode har det på en rekke arbeidsplasser vært ført særforhandlinger om nye lønssystemer basert på arbeidsvurdering og ofte også personvurdering, om bonusavtaler i forbindelse med økt effektivisering gjennom rasjonaliseringstiltak, og lønnsjusteringer i forbindelse med alt dette.

Hva er hensikten med disse sakene, hva kan arbeidsfolk lære av dem?

Et godt eksempel som kan gi svar på dette er det som har skjedd ved Electric Furnace Products Company i Sauda det siste halve året.

Forrige nummer av Klassekampen brakte et oppslag om storkonflikten der i 1961-62. Streiken den gang led et knusende nederlag på grunn av forræderi av pampene i LO og Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund. Arbeiderne ved EFP har i årene etterpå ettertrykkelig fått svi for dette. Lønningene er holdt på lavtlønnsnivå til tross for at arbeidet er tungt og ofte også helsefarlig.

Bedriftsledelsen ved EFP har tydeligvis vært klar over at å holde lønningene så langt nede som tilfelle er nå ikke ville gå i lengden, arbeiderne ville rett og slett ikke finne seg i det og sette hardt mot hardt. Men en ny storstreik vil selvsagt ledelsen gjøre alt som er mulig for å unngå på billigst mulig måte. Derfor måtte man finne på noe lurt, først og fremst noe som kunne splitte arbeiderne slik at de ikke enig og samlet ville gå til kamp for anstendige lønninger.

Det midlet bedriften her – som så mange andre steder – fant fram til var nettopp et nytt lønns- og bonussystem. Allerede for snart et år siden ble dette påbegynt ved at rasjonaliserings- og akkordsystemet UMS ble innført som en »prøveordning». Tidlig i vår gikk man videre ved å foreslå ulike bonusordninger for de forskjellige avdelinger.

Karakteristisk for alt dette var at ledelsen forsøkte å sette de ulike avdelingene opp mot hverandre, og tilmed innfor en og samme gruppe ble det forsøkt å splitte arbeiderne. På ovnshusavdelinga var det for eksempel foreslått en oppdeling i ovnsenheter som ville innebære en svært ujevn utbetaling i bonusbeløp. Formålet med dette var å ødelegge solidariteten mellom arbeiderne slik at man mest mulig knirkefritt kunne få gjennomført hovedhensikten med hele forslaget: reduksjon i mannskapsstyrken. For noen øre i tillegg pr. time skulle avdelinga kjøpes for et system som ville innebære et så skjebnesvangert forhold at en ofret kameraters arbeidsplasser. Et greitt lite regnestykke kunne vise at bedriften ville tjene grovt på dette, mens arbeiderne på sin si-

de måtte jobbe uforholdsmessig mye hardere for å oppnå disse lusne ørene.

En del av de mest bevisste blant arbeiderne forsto snart faren ved forslagene, fikk laget løpesedler som forklarte dette og spredde dem blant arbeidskameratene. Reaksjonen fra bedriftsledelsen på dette har vært hard og hatsk, det er truet med at de ansvarlige for slike løpesedler vil få sparken. Blant arbeiderne er løpesedlene blitt godt mottatt og sakene vel forstått. Resultatet ble at bedriftens forslag for ovnshusavdelinga ble forkastet i fagforeninga med overveldende flertall. Ved senere forhandlinger med de andre avdelingene har arbeiderne i stor grad forstått viktigheten av å opptre samlet både innad i avdelingene og avdelingene imellom. De forslag bedriften er kommet med har arbeiderne stilt seg avvisende til, de vil ikke akseptere et utsvettingssystem for noen få ører.

Men bedriftsledelsen vet hvor den kan vente effektiv støtte og hjelp i slike tilfelle, nemlig hos pampene i forbundet og LO sentralt. Slik hjelp er da også blitt tilkalt. I begynnelsen av september kom Arthur Svensson fra forhandlingsutvalget i Kjemisk til Sauda sammen med Just Ebbesen fra Norsk Arbeidsgiverforening. På et møte med Sauda Fabrikkarbeiderforening truet Svensson med at dersom man ikke nå vedtok det forslag som var kommet fram etter forhandlinger mellom bedriften og forbundet, ville arbeiderne ikke oppnå noe som helst. I trugsmålet lå det en klar beskjed om at det ikke ville nytte for arbeiderne å sette makt bak sine krav, i så fall ville de bli stående uten støtte fra forbundet, det vil i praksis si å bli motarbeidet fra forbundets side.

Eksemplet fra Sauda er ikke enestående, selv om LO-ledelsens holdning her har kommet fram ekstra klart. Arbeidere over hele landet kjenner igjen liknende forhold fra sin egen arbeidsplass.

Sett i sammenheng med kommende lønnsoppgjør betyr dette: på en lang rekke arbeidsplasser forsøker nå bedriftsledelsen i samarbeid med LO-ledelsen å forberede grunnen for et oppgjør der arbeiderne på forhånd skal kues og trues

til resignasjon. De framstøt som nå blir foretatt har til hensikt å splitte arbeiderne mest mulig, både under selve forhandlingene om nye lønns- og bonussystemer og gjennom de virkninger disse systemene vil få når de blir satt ut i livet. Samtidig blir forhandlingene ved tariffoppgjøret gjort enda mye mer komplisert enn tidligere for at folk flest ikke skal skjønne noe av det.

Arbeidsfolk må avvise slike oppsplittingsforsøk, samle seg i solidarisk opptreden på hver enkelt arbeidsplass og sette fram skikkelige lønnskrav til tariffoppgjøret. For at ikke disse krava bare skal hope seg opp på LO-sekretariatets kontor og i sin tur havne i søppelsjakta i Folkets Hus i Oslo, må det skapes en brei aksjonsenhet blant fagorganiserte på grunnplanet som kan sette makt bak disse krava og tvinge LO-ledelsen til å føre det fram.

Dette er en svær oppgave, men det er også mektige krefter i gang for å løse den. Arbeidsfolk over hele landet forbereder seg på kamp til kommende lønnsoppgjør.

Mange arbeidere fulgte parolen om boikott av årets stortingsvalg

Men framleis et flertall som ser DNA som et mindre onde enn borgerpartiene. SF og NKP fullstendig vraket som noe »venstre»-alternativ til sosialdemokratiet.

Se leder side 3.

klipp og kommentar klipp og kommentar

Det norske borgerskapet støtter fascismen 1936-1969

I 1936 var det olympiade i Berlin. Hitler fikk en propagandaseier som anti-fascister over hele verden forsøkte å hindre. Som bildet viser valet det norske flagget sammen med nazi-fanene.

I 1969 ble det de greske fascistenes tur til å nyte godt av propaganda-støtten fra et internasjonalt idrettsarrangement. Også denne gang var norske idrettsfolk blant deltakerne.

Mange har retta anklager mot de som reiste til Athen. Vi er enige i

denne kritikken, men mener likevel at den er av mindre betydning. For det skyldes ikke først og fremst uvitende eller reaksjonær idrettsungdom at både juntaen og Hitler har kunnet nyte godt av propagandaen fra en storstilt idrettsmonstring.

Nå, som i 30-åra, kan fascistene utnytte idrettstevlingene til sin fordel fordi det europeiske borgerskapet i praksis støtter opp om de fascistiske regimene. Før siste verdenskrig så Aftenposten & co. med sympati på Hitlers anti-bolsjevisme, de tålte ingen kritikk av det 3. riket.

I 1969 er orda forståelig nok forandra, enhver tar sjølsagt moralsk avstand fra fascisme og junta-styre. Men reelt samarbeider de norske myndighetene og kapitalinteressene med fascistene i Hellas, vi støtter dem militært og politisk gjennom medlemskapet i NATO.

Friidrettsforbundet, som under fabrikkier Bjerckes ledelse lydig følger den herskende klassens interesser, er i denne situasjonen bare et redskap for regjeringens politikk, anti-fascisme i ord, samarbeid med fascistene i handling.

KLASSEKAMPEN i framgang

Salget av KLASSEKAMPEN øker stadig. Allerede nå er opplaget stabilisert på 10 000 eksemplarer. Og det er resultatet av en rivende utvikling. Nr. 1 kom ut i februar med et opplag på 3500. Nr. 2 ble trykt i 4000 eksemplarer, nr. 3 i 5000 eksemplarer og nr. 4 – mai-nummeret – i hele 10 000 eksemplarer. Nr. 5 ble trykt i 5000 eksemplarer, hele opplaget var utsolgt i god tid før neste nummer kom ut. I dette nummeret var det også et 4 siders spesialbilag om strukturproblemer i Buskerud som ble trykt i et ekstraopplag på 5000 eksemplarer. Nr. 6 ble trykt i 6000 eksemplarer og nr. 7 i 10 000 eksemplarer. I det siste nummeret var det et 4 siders spesialbilag om Stortingsvalget som ble trykt og spredd i et ekstraopplag på hele 40 000 eksemplarer! Dette nummer trykkes altså også i et opplag på 10 000.

Denne framgangen skyldes sjølsagt den politiske linja som KLASSE-

KAMPEN fra første stund har ført, at vi anvender marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning på den norske klassekampen, slik at avisa har blitt et slagkraftig våpen i den norske arbeiderklassens revolusjonære kamp.

Vi vil med dette også takke de mange marxist-leninister og sympatisører rundt om i landet som uten vederlag bringer KLASSEKAMPEN ut til norske arbeidsfolk, studenter og elever. Uten deres innsats ville avisa ikke kunne fortsette og heller ikke utvikles. La framgangen bli en kime til fornya innsats til å øke spredningen av KLASSEKAMPEN og stimulere til diskusjon om det stoffet som finnes i avisa!

Fra og med dette nummer håper vi også at den tekniske kvaliteten vil være noe forbedra. KLASSEKAMPEN ble for satt med en skrivemaskin, men settes nå med en composer (settemaskin). Vi håper at dette vil gjøre avisa mer lettlest enn før.

Samarbeid Høyre - DNA?

På et åpent møte arrangert av Drammen Unge Høyre to dager etter valget ble det nære politiske fellesskapet mellom DNA og Høyre to-talt avslørt.

De to som innledet på møtet var Tor Oftedal, redaktør i DNA-avisa Fremtiden og nyvalgt stortingsrepresentant, og Gunnar Johnsen, redaktør i den reaksjonære Høyreavisa Drammens Tidende. Da debatten var avsluttet satt bare 5 av de 13 tilhørerne igjen i salen, deriblant en SUF'er.

Følgende spørsmål ble da stilt de to politikerne: Hva med et samarbeid mellom DNA-Høyre? Etter at Oftedal og Johnsen hadde blitt enige om at ingenting skulle refereres i deres respektive aviser eller røpes på annen måte offentlig, kunne begge fortelle at de egentlig var tilhengere av en slik tanke!

Oftedal kunne til og med fortelle at Aftenpostens redaktør, Kandahl, sterkt hadde ivret for en slik koalisjon i en samtale de hadde hatt på Marienlyst. De hadde også begge vært enige om at Høyre's og DNA's programmer med letthet kunne tilpasses hverandre i et felles program.

Men de hadde også vært enige om at et slikt ekteskap vanskelig ville bli forstått av folket. Som Oftedal uttrykte det på møtet i Drammen: Vi har jo faktisk gitt folk inntrykk av at vi er uenige på nærmest alle punkter, og hva ville folk tro om demokratiet dersom vi plutselig ble enige? Nei hva ville folk tro? Vi er ikke i tvil.

Men ennå er det et faktum at borgere som Oftedal blir valgt inn på Stortinget som »en representant for arbeiderklassens interesser».

NKP'ere til kamp mot revisjonismen

Nytt nummer av tidsskriftet RØDE FANE.

Stadig flere NKP-medlemmer innser nå tydeligvis nødvendigheten av et ekte kommunistisk parti. I siste nummer av tidsskriftet »RØDE FANE» som utgis av tre NKP-lag og et KU-lag, der marxismen-leninismen ennå holdes i hevd, er det kommunistiske parti viet stor plass. I lederen »Hva må gjøres» kritiseres den revisjonistiske NKP-ledelsen åpent og det påpekes at »partiledelsen ønsker å forvandle partiet til et venstresosialdemokratisk parti i stedet for et parti av Lenins type». Videre påpekes det at »Ærlige arbeidere i og utenfor partiet som innser nødvendigheten av det kommunistiske partis ledende rolle i klassekampen, står nå overfor oppgaven å gjenreise NKP som et revolusjonært parti. Dette kan bare skje ved at klassekampens universielle erfaringer – slik de er sammenfattet og utviklet av Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung – igjen blir retningsgivende for og gjennomsyrrer hele partiets virksomhet.»

Bladet inneholder også en annen viktig artikkel, »Det kommunistiske Partis», et foredrag som Bo Gustafsson holdt på Blindern i slutten av mai.

Både Klassekampen og Røde Fane var med på arrangementet, men etterpå fikk Røde Fane-redaksjonen smake pisk av RTL. Møtet og Røde Fanes deltakelse ble nemlig fordømt av partiledelsen. I Røde Fane-redaksjonens forord til BGs artikkel står det:

Mao Tsetung sier: »A løfte på en stor stein bare for å slippe den på sine føtter.» sier man i et kinesisk ordtak, når man vil beskrive hvordan visse tosker oppfører seg. De reaksjonære i alle land er slike tosker».

På møtet 1.6. vedtok NKPs sentralstyre – å fordømme Røde Fanes deltakelse som medarrangør.

Da sentralstyret ikke kjente innholdet i talen, bringer vi Bo Gustafssons foredrag i sin helhet.

Utover dette inneholder tidsskriftet også en artikkel av Eva Berg, journalist i Friheten. Hun leverer et kraftig angrep på Sovjet-revisjonistenes imperialistiske politikk og deres samarbeid med USA-imperialistene. Siste artikkel handler om »NATO og skolen», som avslører USA-imperialismens grep på borgerstatens undervisningssystem.

Vi oppfordrer alle marxist-leninister til å skaffe seg Røde Fane.

NKP's revisjonistiske arbeidsprogram

Det berømmelige »ALTERNATIV» – Forslag til Arbeidsprogram for NKP, som den revisjonistiske partiledelsen har forsøkt å tvinge på NKP-medlemmene, er nå blitt stadfesta som partiets linje. Dette er skjedd til tross for at landskonferansen til NKP avviste programforslaget, særlig på grunnlag av den kritikken som marxist-leninistene hadde kommet med. Følgelig vedtok landskonferansen som ble holdt i vår å sende programmet tilbake til de som hadde utarbeidet det.

Den seinere behandlingsmåten viser hvordan NKP's byråkratiske sentralisme virker. Da programforslaget skulle opp på sentralstyremøte, fikk man ikke »tid» til å behandle det, og det ble i stedet oversendt til sekretariatet for sluttbehandling. Og eventuelle endringer som kom ut av dette må man lete etter med lupe for å finne.

Den beste måten å finne fram til »Arbeidsprogrammets» tvers igjennom revisjonistiske karakter er å lese det sjøl. Interesserte vil finne det i Friheten nr. 28/1969.

Klassekampen vil i et seinere nummer bringe en grundig analyse av dette dokumentet, men vi skal kort vise hva det er NKP-ledelsen vil tvinge på medlemmene. Programmet viser tydelig hvilken vei ledelsen vil gå. Den vil til og med ta bort et hvert skinn av partiets bolsjevikiske fortid. »Norges Kommunistiske Parti stiller som mål at alle sosialistiske strømninger skal forenes i et handlekraftig parti på marxismens grunn», heter det. Hvilke »venstre»strømninger som skal forenes fikk vi se før valget da NKP-ledelsen ville forene såvel Kalheim som Gustavsen og Kjell Bygstad. Dersom ikke de ærlige partimedlemmene nå slår ledelsens framstøt tilbake vil NKP uten tvil bli et nytt SF.

Og nettopp det er det Reidar T. Larsen og hans kaniner vil. Til VG uttalte han etter valget at det bare var »ubetydelige» forskjeller mellom SF og NKP.

Men arbeidsfolk har hatt nok av »radikale» partier av forskjellig opportunistisk karakter. Det som trengs er et virkelig kommunistisk, marxist-leninistisk arbeiderparti.

TOUR

**sosialistisk
opplysningsråd**

JOSEF STALIN:
Om den dialektiske og historiske materialisme

Materiale til spørsmålet om Stalin

To artikler mot revisjonismen

MAO TSETUNG:
Skrifter i urval

Postgiro 200946
Observatoriegate 12
Oslo 1

Bestill M-L litteraturen hos oss!

KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

Tveita postkontor, Oslo 6.
Postgirokonto nr. 206699.

ABONNEMENTSPRISER:
Kr. 15,- pr. år.
Gruppeabonnement: kr. 60,-
pr. år for 5 eks. og kr. 110,-
pr. år for 10 eks.
Halvårsabonnement kr. 8,-

KLASSEKAMPEN gis ut av ei gruppe marxist-leninister, og kommer ut en gang i måneden.

Redaktører og ansvarlige utgivere:
Sigurd Allern og Finn Aashøj.

RØDE FANE

nr. 2 er utkommet.

INNHold:

Leder: Hva må gjøres
Det kommunistiske parti
»Den gule fare»
NATO og skolen (II)

Pris kr. 1.50

Bestilles fra postboks 3644,
Oslo 1.

UTGITT AV Lambertseter,
Manglerud og Østkanten lag
av NKP og Kristiansand KUL.

ABONNER PÅ

m-l Gnist

Danelius bokhandel
Husargatan 41 A
Göteborg C

clarte

Clarte
Surbunnsgratan 43 A
Stockholm VA

Marxistisk Forum

Peterson
Studentstaden 10 II
Uppsala

Lærdommene av valget

Stortingsvalget er over. Marxist-leninistene oppfordret til valgboikott fordi både Stortinget og valget er borgerskapets institusjoner, og fordi det ikke fantes noe parti som kunne utnytte parlamentet som en talerstol for arbeiderklassens interesser. Stortingsvalget var reelt ikke noe valg for arbeidsfolk, vi kunne bare velge mellom borgerlige og sosialdemokratiske partier som alle virker innenfor de rammer som borgerskapets stat setter. De er alle *statspartier* som gir folket illusjoner om at politikken avgjøres gjennom avstemninger i Stortinget. Valget har på denne måten ingen betydning med hensyn til hvilken politikk som vil bli ført gjennom de statlige organer i de kommende fire åra. Men det kan likevel gi en viss pekepinn om hva folk mener om denne reaksjonære og arbeiderfiendtlige politikken, og om de bestående partiene.

VISTE VALGET EN REAKSJONÆR TENDENS?

De fleste arbeidsfolk som stemte har ved dette Stortingsvalget tydeligvis bare funnet ett interessant aspekt – nemlig valget mellom to onder, valget mellom de to regjeringsalternativene: Koalisjonen eller Arbeiderpartiet. Forskjellen mellom de to alternativene er det ikke lett å få øye på. Men valget har i første rekke vært preget av krisa i kapitalismen. I slike situasjoner viser det borgerlig-demokratiske systemet vaklende tendenser, det blir mer ustabilt. Misnøya med den arbeiderfiendtlige utviklingen rettes først og fremst mot de partier som sitter med regjeringsmakta, og folk stemmer på opposisjonen. Det er i lys av dette at Arbeiderpartiets framgang må forklares.

Dessuten var det en klar tendens ved valgresultatet at det som vanligvis oppfattes som det ytterste høyre hadde sterk tilbakegang. Foruten at koalisjonen samlet gikk tilbake, var nemlig tilbakegangen spesielt stor for

Høyre.

Arbeiderpartiet gikk fram noe mer enn SF og NKP gikk tilbake. Men betyr dette, som borgerpressa har skrevet, at mange av de tidligere SF- og NKP-velgere har gått over til DNA? En del steder har dette tydeligvis skjedd. Men undersøkelser omkring årets valg som på det nåværende tidspunkt foreligger, tyder på at DNA's framgang særlig skyldes førstegangsvelgerne. Etter alt å dømme gikk godt over halvparten av førstegangsvelgernes stemmer til DNA. Da det er lite sannsynlig at de tidligere SF og NKP-velgere stemte på et av de borgerlige partiene, må altså SF's og NKP's tilbakegang også for en stor del skyldes *valgboikott*.

Det er sjølsagt ingen som vil hevde at alle som unnlot å stemme ved dette valget gjorde det fordi de fulgte marxist-leninistenes parole om valgboikott, men alt tyder på at denne agitasjonen innvirket sterkt på det følgende:

For det første at valgdeltakelsen gikk så mye ned som 2,6%, og for det andre at SF mistet sine to representanter på Stortinget og nesten halvparten av sine velgere.

Gallupundersøkelser som ble foretatt foran valget, viste f. eks. stor stabilitet og få endringer i situasjonen mellom de forskjellige partiene helt til det gjensto 14 dager før valget.

Det er illustrerende at DNA's framgang på gallupen som ble foretatt i første del av august, ikke resulterte i noen tilbakegang for SF, som faktisk fikk en prosentvis tilslutning som lå noe høyere enn gallupen fra måneden før.

Selvsagt ble problemstillinga om at Stortingsvalget var et regjeringsvalg noe aksentuert gjennom DNA's 100-dagers program, men det eneste virkelig nye som skjedde i valgkampen på dette tidspunktet, var den landsomfattende agitasjonen for valgboikott.

På denne bakgrunn er det riktig å konstatere at valget ikke på noen måte var uttrykk for en reaksjonær tendens. Valgresultatet illustrerer tvert imot det revolusjonære oppsvinget og marxist-leninistenes frammarsj i løpet av de siste åra.

SF OG NKP GIKK TILBAKE.

SF og NKP forsøkte foran dette valget å framstille seg som reelle alternativer for arbeidsfolk, som villige og i stand til å bruke Stortinget som en talerstol for arbeiderklassens interesser. På grunn av det revolusjonære oppsvinget snakkete begge partier mer om dette enn før, selv om de la *hovedvekta* på å si at Stortinget enten har *endel makt* eller *vil få den av-*

gjørende innflytelsen over samfunnsutviklingen bare tilstrekkelig mange SF'ere eller NKP'ere velges inn. Valget viser imidlertid klart at begge partiene ble vraket som slike alternativer.

Når det gjelder SF's tilbakegang, kan det pekes på flere grunner til den: For det første er den almene politiske bevissthet blant folk flest blitt høyere enn før, dels som følge av krisa og den økende misnøyen på arbeidsplassene, dels som følge av marxist-leninistenes agitasjon og propaganda. Folk ser derfor klarere nå enn før. Derfor har de også vanskeligere fo å se forskjell på SF og DNA. En nærliggende tankegang er da at har en først valget mellom bare borgerlige og sosialdemokrater, og velger en da sosialdemokratene, så kan en like gjerne velge det *største* sosialdemokratiske partiet.

For det andre: Gjennom å bryte med venstrefløyen i partiet hadde SF før valget markert motstand mot og avvisning av den revolusjonære bevegelsen. Partiet isolerte seg i februar definitivt også fra denne framgangen de revolusjonære har hatt i løpet av det siste året. Splittelsen i partiet svekket også SF's *organisasjon*. Særlig på de stedene der SF har mistet mange revolusjonære og proletære elementer ble tilbakegangen stor.

For det tredje skyldes SF's tilbakegang, i likhet med NKP's at flere arbeidere unnlot å stemme ved dette valget enn ved forrige valg. Ved siden av marxist-leninistenes valgboikott fins det også en folkets egen valgboikott. Nemlig den som består i at folk lar være å stemme fordi de ikke skjønner vitsen ved valget, og fordi de ikke kan se noen forskjell mellom partiene.

NKP's valgnederlag er først og fremst Reidar T. Larsens nederlag. Det var han – sammen med de andre høyerevisjonistene i partiledelsen som dominerte NKP's valgkamp. Det var hans opplegg som ble presentert for velgerne, og som velgerne avviste. Partiets stagnasjon og tilbakegang viser at de venstreorienterte arbeiderne er langt mer avanserte enn Larsen-revisjonistene.

VALGBOIKOTT- EI RIKTIG LINJE.

Alt i alt viser resultatet av valget at oppfordringa om boikott var en riktig oppfordring, en oppfordring som ble forstått, og ikke i liten grad også fulgt. Vi skal her særlig famheve to lærdommer vi kan trekke av dette.

For det første viser dette at det er en utbredt og tiltakende mistro til parlamentarismen blant folk flest. Stadig flere blir klar over at Stortinget ikke fungerer for, men mot arbeidsfolk. Stadig flere blir klar over at så lenge det ikke er noen særlig forskjell på partiene, så er det likegyldig hvem som sitter på tinget. Og stadig flere blir klar over at Stortinget aldri kan bli noe mer enn en *talerstol* for arbeidsfolks krav og interesser, og at den bare kan bli det dersom det finnes et revolusjonært kommunistisk parti.

For det andre viser valgutfallet det totale feilaktige i de ideer om lure listekombinasjoner, f. eks. med Trasti på førsteplassen i Oslo, som ble lansert av endel utgåtte SF'ere med Kjell Bygstad og Ole Kopreitan i spissen. Disse konspiratoriske oppleggene tok i realiteten ikke sikte på noe annet enn å ramme et sosialdemokratiske parti, nemlig SF, ved å narre arbeidsfolk til å tro at en annen og ny sosialdemokratisk liste var mer »radikal». Denne klikken, som nå er organisert i de såkalte »Marxistiske Arbeidsgrupper», MAG, førte i realiteten omtrent den samme politikk som Reidar T. Larsen gjorde før valget. MAG har naturlig nok nå søkt medlemskap i NKP's opplysningsorganisasjon, noe som sikkert også vil bli innvilget.

Marxist-leninistene avviste disse konspiratoriske ideene fra første stund, og førte i stedet en *åpen politisk* kamp mot de bestående, opportunistiske partiene i arbeiderbevegelsen, og tok sikte på en prinsipiell avsløring av Stortingets og valgets funksjon i monopolkapitalens tjeneste.

Vi ser nå klart at marxist-leninistenes linje i dette spørsmålet var den riktige.

HVA VIL VALGET FØRE TIL?

Den økende mistilliten til parlamentarismen som manifesterte seg gjennom valgutfallet, vil naturlig nok få konsekvenser for de grupperinger som nå befinner seg til venstre for DNA.

Arbeiderpartiet på sin side later til å ville bruke de yngste av de nyvalgte stortingsmennene som ledd i et forsøk på å absorbere de venstre-sosialdemokratiske strømningene som SF tidligere har representert i Stortinget. Dagen etter valget uttalte f. eks. Einar Førde i et radiointervju at han ville se det som en utfordring å representere de ideene som falt ut av Stortinget med SF, *for dermed å unngå at anti-parlamentariske strømninger skal kunne gjøre seg gjeldende blant ungdommen*.

Likevel er det klart at slike anti-parlamentariske strømninger kommer til å manifestere seg i stadig sterkere grad etter dette valget. Etter at SF falt ut av Stortinget vil slike strømninger også komme til uttrykk som venstre-opportunisme. Allerede før valget fantes det anarkistiske elementer i SF som så *ethvert* Stortingsarbeid som prinsipielt forkastelig. Og endel gir plutselig uttrykk for at Stortinget har blitt et redskap for kapitalinteressene fordi 70 000 SF-velgere ikke er representert!

For SF betyr valgresultatet også en kraftig *organisatorisk* svekkelse. Sannsynligvis vil partiet også nå kunne få endel av statens partistøttemidler, men langt mindre enn SF's ledelse hadde basert framtidsplanene på. Tapet av ei lønna Stortingsgruppe med et statsbetalt byråkrati omkring seg, vil også vanskeliggjøre arbeidet. Hittil er det nettopp i Stortingskorridorene at politikken har blitt utforma. Før splittelsen var det i Stortinget hetsen mot SUF blei ført i pennen og trykt opp.

Men lokalt vil tapet av Stortingsmennene bety en enda større tilbakegang. En lang rekke av lokallaga har hatt den viktigste og nødvendige kontakten med partiets sentrale organer via fjernsynsskjermen. Gustavsen i TV var det eneste som holdt liv i slike partilag. Disse vil nå sovne stille inn. Når fjernsynet slås av, går folk og legger seg.

Valget viste også at SF fikk svært få førstegangsstemmer. Dette er en helt ny tendens, og bryter totalt med det som har skjedd ved tidligere valg, da SF var et av de partia som fikk den største andelen av førstegangsstemmene.

Dette viser at partiets brudd med SUF samtidig førte til et brudd med store grupper av de yngste velgerne. Om det til nå har vært vanskelig for partiet å bygge opp en ny ungdomsorganisasjon, skal det ikke bli lettere etter dette.

I NKP har valgnederlaget utvilsomt ført til at ideene om en »samling av venstrekreftene» blir ført fram med enda større iver fra den revisjonistiske ledelsens side enn før. Selv om felleslista i Bergen led et knusende nederlag, ikke minst på grunn av valgboikotten, så er en sammenslåing av SF og NKP-stemmer Reidar T. Larsens eneste reelle håp om en plass i sola, dvs. Stortinget. I SF gjør det seg utvilsomt gjeldende motstridende krefter i dette spørsmålet. Men etterhvert som marxist-leninistenes framgang blir mer og mer tydelig, vil også mulighetene for at en slik *anti-marxist-leninistisk blokk* blir danna være større.

POLITISKE RESULTATER PÅ LENGRE SIKT.

SF vil utvilsomt holde seg i live en stund til. Men nettopp det at Stortingsrepresentasjonen har falt bort, vil øke frustrasjonen og demoraliseringa i partiet. Endel av medlemmene vil sannsynligvis i all stillhet ta imot invitten fra DNA å bevege seg tilbake til faderhjemmet. Det er jo når alt kommer til alt det *største* sosialdemokratiske partiet. Og DNA er det sosialdemokratiske partiet som går fram ved valg.

I SF vil motsetningene skjerpes, nye fraksjoner vil stadig oppstå. Noen vil forsøke å trekke partiet mer til venstre ved å snakke

mer om strukturrasjonalisering og en populistisk distriktspolitikk. Men blant arkitekter og andre intellektuelle »eksperter» i partiet har denne linja mange motstandere. Endel vil hoppe på Reidar T. Larsens ønske om »samling av venstrekreftene» i et anti-leninistisk »marxistisk» parti, andre avviser totalt et nærmere samarbeid med det nederlagsdømte NKP. Blant partiungdommen er det som nevnt allerede klare ultra-venstre-tendenser, i retning av anarkisme og dansk VS-politikk.

Både SF og NKP er i åra framover nødt til å konkurrere med marxist-leninistene på grunnplanet, på arbeidsplassene, skolene og universitetene. Det blir ingen lett oppgave for partier som har hatt omtrent hele sin aktivitet retta mot Storting, kommunestyre og valg. Men nettopp i arbeidet blant massene er det at marxist-leninistene totalt kan avsløre disse partiene som borgerskapets redskaper i arbeiderbevegelsen. På lengre sikt gjelder det samme også kampen mot DNA.

»Man kan bare avsløre sosialdemokratiet og gjøre det til et ubetydelig mindretall i arbeiderklassen gjennom daglig kamp for arbeiderklassens behov. Når man skal nagle sosialdemokratiet til skampelen, skal det ikke skje på grunnlag av høytflyende spørsmål, men på grunnlag av arbeiderklassens daglige kamp for å forbedre sin materielle og politiske stilling, og her må problemer som arbeidslønn, arbeidstid, boligforhold, forsikring, skatter, osv. spille en svært viktig, for ikke å si den avgjørende rollen.» (Stalin)

MARXIST-LENINISTENES STILLING OG OPPGAVER.

Valgutfallet og den utviklinga som nå gjør seg gjeldende etter valget, understreker under alle omstendigheter riktigheten av de analyser KLASSEKAMPEN tidligere har foretatt. Valget viser en klar framgang for marxist-leninistene og den revolusjonære bevegelsen. Det viser en økende motvilje mot de partier som har forsøkt å framstille seg som et alternativ til en reint sosialdemokratisk høyrepolitikk. Valget var derfor særlig en fallitt for alle opportunistiske grupper i arbeiderbevegelsen.

Forholdene ligger nå derfor mer enn noen gang før til rette for å feie disse opportunistiske gruppene til side, og bane veien for ny marxist-leninistisk frammarsj.

Det krever arbeid og det arbeidet må vi gjøre selv.

Bare ved å føre en offensiv kamp kan vi knekke reformismen og revisjonismen i arbeiderbevegelsen.

Marxist-leninistene i NKP har nå – etter Reidar T. Larsens valgnederlag – et bedre grunnlag enn noen gang til å føre ut en offensiv mot høyerevisjonistene i partiledelsen. Det var revisjonistenes valgopplegg som spilte fallitt i NKP, mens marxist-leninistenes stilling er styrket. Det er revisjonistene, og ikke marxist-leninistene, som løfter store steiner bare for å slippe dem på sine egne føtter.

Også de sosialistiske arbeids- og studiegruppene har bedre grunnlag for sin virksomhet enn noen gang. Ved å intensivere studiene av marxismen-leninismen og sette Mao Tsetungs tenkning i ledelsen, blir gruppene bedre rustet til å ta seg av de praktiske oppgavene som må forventes og kreves av dem etter hvert som klassekampen utvikler seg.

Den aller viktigste og umiddelbare fellesoppgave for alle norske marxist-leninister er imidlertid like klar nå som før valget: Å skape et virkelig kommunistisk arbeiderparti. Et parti som i motsetning til de nåværende statspartier forener seg med arbeidsfolk i deres daglige virkelighet og blir en fortropp i arbeiderklassens kamp for å knuse monopolkapitalen og dens stat.

Arbeiderne forsvarsløse mot monopolkapitalens overgrep

LO-pampenes klassesamarbeid splitter arbeidsstokken

Overskrifter i dagspressa de siste ukene har kunnet tyde på at det foregår en hard kamp mellom LO og ledelsen i den nye aluminiums-bedriften Alnor på Karmøy. Partene har tilsynelatende inntatt en hard og kompromissløs holdning, Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund har sagt opp plassene for sine organiserte ved bedriften. Alnor vil ikke godkjenne Hovedavtalen, ledelsen i LO og forbundet skriker derfor høyt opp om dyrebare prinsipper og maner til solidaritet.

Saka gjelder utvilsomt prinsipper, og den vil i høyeste grad komme til å gjelde solidaritet. Men nettopp disse ordene lyder falskt og hult når de kommer fra LO-pampenes forræderske munn. Alnor-saka viser i lysskarp relieff den fortvilede situasjon LO-ledelsen har satt arbeidsfolk i. Den fortjener å bli grundig studert, den angår ikke bare ca. 875 ansatte ute på Karmøy. Liknende saker kommer det sikkert til å dukke opp flere av i tida som kommer. Da gjelder det for arbeidsfolk å skjønne hvor motsetningene virkelig går.

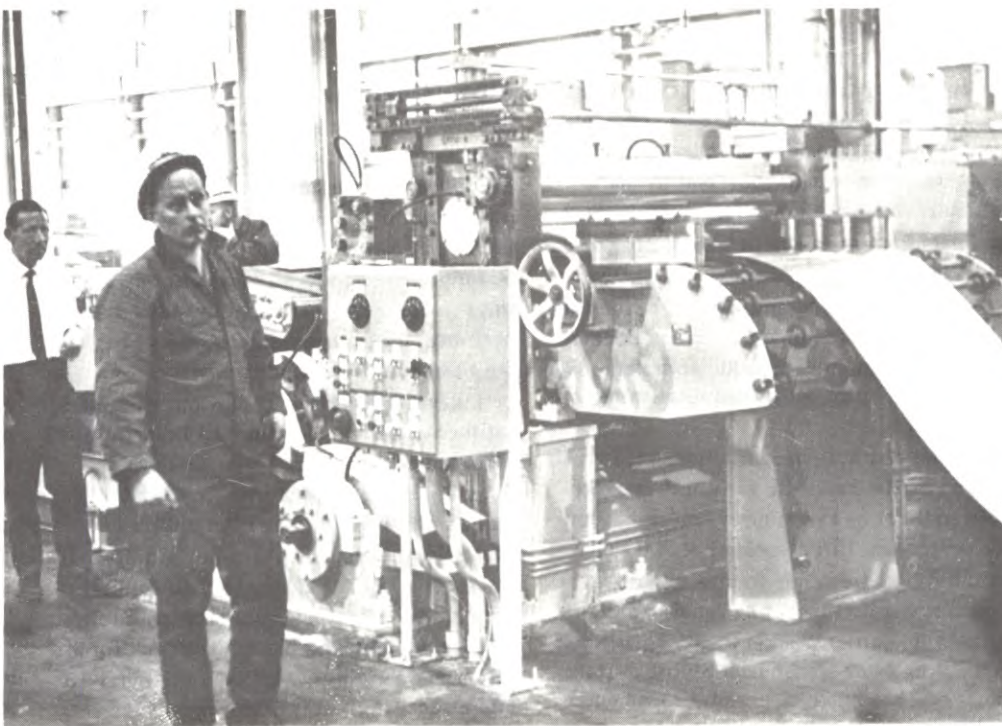
Alnor Aluminium Norway A/S eies av Norsk Hydro (51 % av aksjene) og det amerikanske selskapet Harvey Aluminium, California. Alnor er ikke medlem av Arbeidsgiverforeninga og har ikke avtale med noen fagforeninger. Ved bedriften har man i dag et eget system med valg av tillitsmenn og lønnsforhandlinger. Samtlige ansatte velger det såkalte Alnor-utvalget med underutvalg. Alnor-utvalget består av 12 personer, 6 valgt av de ansatte, og 6 oppnevnt av bedriften. Alnor-utvalget fungerer på mange måter som et bedriftsutvalg. Men i tillegg foregår lønnsforhandlingene mellom de ansattes medlemmer i utvalget og bedriftsledelsen.

Fram til i dag har Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund organisert omkring 250 av de ca. 875 ansatte ved Alnor. Forbundet vil ha opprettet avtale med bedriften for disse medlemmene og at bedriften skal godkjenne Hovedavtalen. Dette vil ikke Alnor gå med på. For de som kjenner Hovedavtalen kan dette synes som et fullstendig paradoks. For Hovedavtalen er så visst ikke noe forsvar for arbeidsfolks interesser, tvert imot. På alle mulige måter setter den opp sperringer og stengsler for arbeidsfolk slik at de minst mulig skal få anledning til å fremme sine krav.

Hovedavtalen er kapitaleiernes lov i arbeidslivet. Når så ikke Alnor vil gå med på denne avtalen, skyldes dette spesielle årsaker.

Som nevnt driver bedriften med et eget system når det gjelder lønnsforhandlinger. Dette systemet måtte avskaffes dersom bedriften godkjente Hovedavtalen. Og når det gjelder lønninger og ansettelse, har en i tillegg følgende viktige forhold: bedriften har fra første stund gått inn for å opprette personlige, individuelle kontrakter med hver enkelt arbeider. En kjenner igjen dette fra andre bedrifter der amerikansk kapital er dominerende. Et framtrekkende eksempel her i landet er Essos oljeraffineri på Slagentangen ved Tnsberg. (Om dette kan en lese i Klassekampen 4 1969, »Essos lønssystem terroriserer arbeidarane») Der har en konsekvent gått inn for en organisering av arbeiderne etter metoder som skal ødelegge solidariteten mellom dem. Slike organisasjonsformer er særlig utvikla i USA, og sammen med amerikansk kapital ser en altså nå at også disse importeres til Norge. Og slik også ved Alnor. Når denne bedriften så bestemt har avvist å godkjenne Hovedavtalen, er dette ganske sikkert etter krav fra de amerikanske aksjonærene i konsernet. Disse er selvsagt også klar over de fordeler Hovedavtalen byr dem. Men på lengre sikt regner de med større fordeler ved en fullstendig oppsplitting av arbeiderne.

Hvordan bedriften har tenkt å legge opp sin personalpolitikk, viser følgende: de aller fleste som har fått arbeid ved bedriften, har ikke fått noen skikkelig ansettelse med det samme. Svært mange er blitt tatt inn for en måned som »ferievikarer». (O g dette gjelder folk som tildels er kommet langveis fra for å få seg en skikkelig jobb.) Dersom en så viser pliktoppfyllenhet og god innsats, kan en håpe på å få et års kontrakt. Da »ferievikar»-kontrakten nylig løp ut for ei gruppe på ca. 100 mann, fikk bare ca. 70 av disse ny kontrakt, resten var silt bort. Alle ansatte har som nevnt individuelle kontrakter som løper ut etter kortere eller lengre

tid, og som da må fornyes. På den måten står bedriften svært fritt når det gjelder bemanningen på de ulike jobbene på fabrikkene. Bedriften er svært ny, og ledelsen forsøker seg fram med minst mulig bemanning etter hvert som arbeidet kjøres inn i rutine. Et sted der det f. eks. var prosjektert med 4 mann, har en nå redusert til 2 mann. For framtida regner bedriften selvsagt med at den på denne måten skal kunne stå svært fritt når det gjelder mannskapsreduksjon ved ytterligere, systematiske rasjonaliseringstiltak.

Pampene i LO og Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund bedyrer at det er denne farlige utviklinga de vil bekjempe. Er det så LOs faste vilje til å sikre arbeiderne som ligger til grunn for konflikten? Nei. Arbeidsfolk bare ler når de hører dette hyklerske preiket. Når protesterte Norsk Kjemisk da Hydro i løpet av en 2-års-periode reduserte sin arbeidsstokk på Herøya med 700 mann? Når har i det hele tatt LO tatt et virkelig slag for arbeidsfolks interesser i kampen mot umenneskelig rasjonalisering, dårlige lønnsvilkår og andre arbeiderfiendtlige tiltak? Nei, tvert i mot har LO-ledelsen arbeidet intimt sammen med Arbeidsgiverforeninga for at rasjonalisering og nye, oppsplittede lønssystemer skulle vinne inn-

pass på arbeidsplassene med minst mulig motstand. I mange tilfelle har LO-ledelsen direkte motarbeidet sine medlemmer. En del arbeidere ved Alnor har tidligere arbeidet ved EFP i Sauda.

De husker streiken der i 1961-62 og forbundsledelsens forræderi den gang. — (Se artikkel i Klassekampen nr. 7 1969).

Når det gjelder »amerikanske» organisasjonsforhold på arbeidsplassene og LOs holdning til dette, kan Esso-raffineriet på Slagentangen igjen tjene som eksempel: ledelsen der tok kontakt med LO-toppene, som snart ga uttrykk for at de »skjonte godt at systemet ikke lot seg samarbeide med tariff-avtaler», og de har siden ikke gjort noe mer med det. Dette betyr at LO allerede har godtatt et lønssystem som bygger på at arbeiderne ikke organiserer seg. Men LO-ledelsen ønsker selvsagt ikke at dette skal bli kjent. Og så lenge det gjelder en arbeidsplass med relativt få ansatte, blir det heller ikke lagt så mye merke til. Når det derimot blir tale om en arbeidsplass med flere hundre ansatte, kan en slik sak vanskelig lures unna. Dessuten er jo LO midt oppe i en vervekampanje.

At LO ikke først og fremst er interessert i å kjempe for arbeidernes interesser, viser også følgende: Personaldirektør Tank-Nielsen ved Norsk Hydro har foreslått at samarbeidsfor-

mene ved Alnor gjøres til et samarbeidsprosjekt under styring av et utvalg med representanter fra Norsk Arbeidsgiverforening, LO, Alnor, Norsk Hydro og Arbeidsforskningsinstituttene. På et forhandlingsmøte 30. juni ga LO's representanter uttrykk for interesse for dette forslaget. Men først måtte det ordnes med tariffmessige forhold. Altså: så sant LO og forbundet ikke blir neglisjert av monopolgigantene, men tvert imot blir akseptert og godtatt gjennom en formell avtale, så er veien klar for de mest avanserte og forræderske samarbeidsformer mellom monopolkapital og topp-tillitsmenn i fagbevegelsen.

Imidlertid er det nettopp det som har skjedd, at LO-ledelsen her har møtt en nokså brysk og avvisende motpart som slett ikke vedsetter LO-pampenes samarbeidsiver med smil og oppmuntrende klapp slik som de hittil har vært vant til. Den uvante situasjonen har tydelig forvirret forbundsledelsen. Den har foretatt en rekke latterlige manøvre som samtidig har avslørt den fullstendige mangel på kontakt mellom ledelse og medlemmer i forbundet.

I ca. 9 måneder har en tidligere klubbformann ved Hafslund, Roar Wilhelmsen, arbeidet som sekretær i Norsk Kjemisk med Alnor som spesialoppdrag. Mesteparten av tida har han oppholdt seg på Karmøy og arbeidet for å få de ansatte til å organisere seg. Men arbeidet har gått tregt. Fram til i dag er det blitt bare magre 250 organiserte, i realiteten er tallet helt sikkert mindre, da mange av disse ikke har betalt kontigenten. Det magre resultatet av sekretær Wilhelmsens innsats må ikke forbaure noen. For hvilke argumenter har han kunnet stille opp med overfor arbeiderne for å få dem motivert for medlemsskap i fagforeninga? Ingen. Det hjelper lite med påstanden om at »samfunnet er oppbygd av organisasjoner og en av dem er LO.» og »— det er ikke mulig for andre organisasjoner enn de store landsomfattende organisasjonene å oppnå noe i dagens samfunn.» Arbeiderne har gjennom lengre tid fått erfare at LO ikke er innstilt på å oppnå noe som helst som kan gagne deres interesser. Tvert i mot har LO-ledelsen som oftest stilt seg i veien for arbeidernes kamp. Medlemmer i Kjemisk kan ha en spesiell grunn til å huske siste lønnsoppgjør. På et almannamøte i Alnor i begynnelsen av juli kom det fram en tydelig skeptisk innstilling til LO, som f.eks. i følgende innlegg fra en

forts. s. 11

Drosjelockout i Trondheim?

Drosjeeiernes krav betyr kraftig reduserte inntekter for sjåførene.

— Vi er vel omtrent 150 – 200 faste sjåfører i Trondheim nå. I tillegg har vi ca. 200 – 250 vikarer og deltids-sjåfører. Det er ustabile forhold og stor gjennomtrekk av folk i yrket. Derfor er det vanskelig å få oppslutning om fagforeningsarbeidet. Vi er vel kanskje organisert halvparten av oss faste sjåfører.

— Hvilke krav er det eierne har satt fram?

— Hvis folk flest fikk vite det, ville drosjeeierne få heile opinionen mot seg. La meg forklare litt om lønns-systemet i drosje-yrket først: Vi sjåfører har til vanlig fått ei svært liten fast godtgjørelse for hvert skift på 9 1/2 time. Størsteparten av inntekta kom fra den tredjedelen vi pleide å få av de penga vi kjørte inn. Dessuten hadde vi et lite tillegg på 4 1/2 % av inntekta som var beregna til å dekke utgifter til uniform o.l. Det er dårlige og usikre greier for slitsomt skiftarbeid til alle døgnets tider. For ei tid sida søkte eierne om å få legge på takstene medca. 15%, så vidt jeg husker. Som folk vel har merka, fikk de ikke medhold for mer enn ei øking på 8 1/2%. Samtidig kom det ei liten øking i den faste skift-godtgjørelsen vår, bare ei krone eller to, slik at den nå ligger på et sted mellom 18 og 19 kroner! Nå har drosjeeierne i Trondheim funnet ut at en takstøkning på »bare» 8 1/2 % ikke dekker økinga i eiernes utgifter engang, når de attpåtil må

betale heile 2 kroner ekstra pr. sjåfør og skift. Hadde de fått heile økinga på 15%, kunne de kanskje gått med på å følge den gamle, skeive delings-regelen med 1/3 til sjåfør og 2/3 til eier. Slik det nå er, meiner de at de har krav på heile økinga i takstene sjøl. De vil altså at takst-økinga på 8 1/2% uavskåret skal gå i eiernes lomme. Og ikke nok med det: Såvidt jeg har forstått, krever de også at det usle tillegget i den faste skiftgodtgjørelsa skal inndras. Du skjønner vel det er mildt sagt å kalle slike krav horrible.

Hvis de går igjennom, må jo sjåførene finne seg i at inntekta reduseres med om lag 8-9 %! Det går vi aldri i verda med på! Alle er enige om å ta en konflikt før vi bøyer oss for slike krav.

— Får dere noe hjelp til dette fra forbundet?

— Med slike horrible krav, kan sjøl ikke pampene i Transportarbeiderforbundet la være å gjøre noe. Men det har nå ikke blitt rare greiene med dem ennå. De har »påatt seg å føre forhandlingene for oss» sentralt. Men hittil har de visst nøydd seg med å undres over at eierne kjører ut slike krav nå — takstene og fordelinga må jo justeres i alle fall når momsen kommer. Denne justeringa blir vel heller ikke til fordel for oss sjåfører. Det er ei ussel »støtte» de byr oss, de sjølbestalta forvalterne av »vår trygghet og framtida» i LO.

Hardt brakkeliv i byggefaget

Stor ledighet og kraftige lønnsnedslag i vintermånedene

Strukturrasjonaliseringa blir stadig viktigere for å sikre kapitalistenes kjempeprofitter, og som alltid er det arbeidsfolk som må bære byrdene. For å skaffe seg arbeidskraft som de kan flytte rundt om i landet etter behov, bruker arbeidskjøperne ulike metoder. En av dem er strukturrasjonaliseringa i jord- og skogbruket som har ført til at tusenvis av arbeidere og småbrukere har blitt arbeidsløse. Mens jordlova gir storbøndene forkjøpsretten til småbruka, blir de arbeidsløse skogsarbeiderne og utkonkurrerte småbrukerne tvunget til å ta det arbeidet som blir tilvist dem, gjerne milevis fra hjemstedet. Gjør de ikke det, får de heller ikke noe arbeidsløshetsstrygd.

At denne politikken ikke er noen tilfeldighet fra arbeidskjøpernes side, ser vi av innstillinga fra den statlige Østlandskomiteen, der det heter: «I 1960-årene er det således i vårt land lagt relativt større vekt enn tidligere på tiltak for å fremme arbeidskraftens geografiske mobilitet for voksne arbeidstakere som blir disponible gjennom reduksjon av tallet på arbeidsplasser i primærnæringene.»

Vi skal her ta for oss de såkalte ukependlerne som har arbeid i Oslo-området, men som bor i Hedmark, Oppland eller Buskerud – det vil si at de bor der lørdag og søndag mens familien bor der hele uka. Vi kan også finne noe tilsvarende andre steder i landet hvor bygdefolk drar på anleggsarbeid langt unna og ofte er borte i ukesvis.

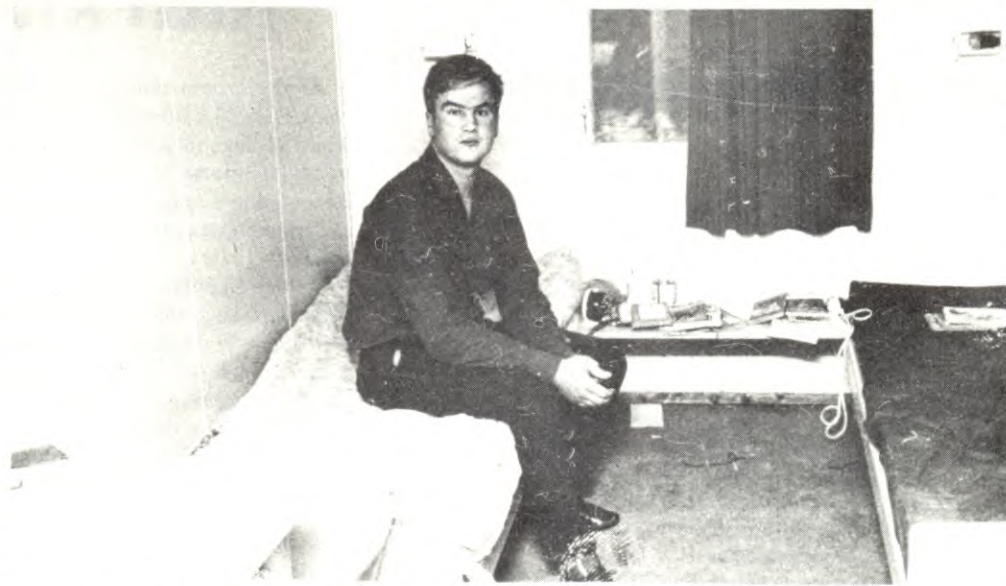
I Oslo jobber flesteparten av disse arbeiderne i bygg- og anleggsbransjen og bor i brakker utenom når de er hjemme i helga. Hvor mange de er vet vi ikke, men bare fra Solør-Odal jobber over 4000 mann i Oslo.

KLASSEKAMPEN har vært på en byggeplass i Oslo (Kringsjø Studentby) hvor ca. 30 arbeidere bor i brakker. Arbeids-giveren er entreprenørfirmaet Ragnar Evensen A/S.

Torbjørn Riseng er en av de få unge som bor i brakken her. Han er fra Våler i Solør og har ført denne brakketilværelsen i 5 år. Før den tid jobbet han i skogen, men måtte gi opp fordi han ikke greidde det harde tempoet man måtte ha for å oppnå en noenlunde bergerlig fortjeneste. Og da det ikke gikk an å få noe annet arbeid i hjembygda, måtte han gjøre som tusenvis av andre fra slike bygder – nemlig å få seg en jobb i Oslo.

Vi spør ham hvordan brakken er her.

– De er nå trange da, sier han, ca. 6 kvm golvflate, og der skal det bo 2 mann, og attpå til må vi betale 2 kroner døgnet hver i husleie.

I denne brakka bor Torbjørn Riseng og en arbeidskamerat mesteparten av uka.

Før betalte vi 1 krone, men så la firmaet på til 2,50, men da ble det slikt et ramaskrik her at de måtte sette ned leia til 2 kroner.

– Blir det gjort noe fra firmaets side for at dere som bor her skal kunne ha det litt trivelig i disse trange brakkenes?

– Nei, det kan en vel ikke si. Det kunne ha vært bra å ha en dusj i vaskebrakka, fordi en blir jo fryktelig skitten på en slik byggeplass. Og firmaet burde jo ha gjort noe for å gjøre det litt trivelig her i fritida vår, bare fått en oppholdsbrakke med TV f. eks. Og se på denne plassen som brakken ligger rundt – reine gjørmehullet nå etter at det har regna slik, og når det er tørt, støver det som bare det. At det er søppeldyngte rett bak brakken her gjør heller ikke forholda triveligere.

Han forteller videre at han ikke klarer å være på brakka om kvelden, det er altfor trangt og stusselig der til det. Men det er mange ungdommer fra hjembygda hans som bor på samme måten, så derfor har de ikke annet å gjøre enn å ty til en kafe eller liknende om kveldene.

Vi spør hvordan han ser på mulighetene for å slippe brakkelivet nå når Kongsvinger er blitt utropt til såkalt vekstsenter.

– Nei, det er for langt å reise fra Våler til Kongsvinger på arbeid hver dag, og Kongsvinger skal jo etter planene bli storby, så jeg vil ikke flytte dit heller.

Når du blir ferdig på denne byggeplassen her, er du da sikker på å få nytt arbeid?

– Nei, det er ofte vanskelig om vinteren – verst er det for eldre folk. Og så vet en jo ikke hvor arbeidsplassen blir her heller. En gang fikk jeg bare noen timers varsel om at jeg skulle helt opp til Nord-Østerdal.

– Det er jo veldig ofte farlig å jobbe på en slik byggeplass. Hvordan er firmaet til å sette i gang sikringstiltak?

– Det ble drept en arbeider her i vår. Etter det var firmaet en stund ivrig etter å sikre arbeiderne mot ulykker, men nå ser det nesten ut til at firmaet har mistet interessen for det igjen. Vi må vel vente til det blir en ny alvorlig ulykke her så firmaet kan få igjen den interessen for ei stund.

Arnt Flakerud er fra Sokna ved Hønefoss og har bodd i brakker på denne måten i 10 år. Han er gift og har 3 barn i alderen 9 til 15 år. Tidligere var han murer, men det ble etterhvert så lite å gjøre, særlig om vinteren, at han var nødt til å slutte der. Så var det ikke annet å gjøre enn å ta jobb borte fra hjemstedet.

– Hva synes ungene om at far er hjemme bare to dager i uka?

– Bare den eldste kan vel så vidt huske at jeg har bodd hjemme, og de andre vet jo ikke om noe annet, men de skjønner jo at noe er galt. Det var enda verre før, da ungene var mindre, de trengte jo en far enda mer før de begynte på skolen.

– Hvordan er det å jobbe i bygningsbransjen i dag?

– Du er aldri trygg på hvor lenge du har arbeid her. Når det ikke er nok å gjøre på en byggeplass lenger, så sorterer firmaet ut de folk de helst ikke vil ha. De tar ikke noe hensyn til hvor lenge en har vært ansatt i firmaet.

– I januar 1968 var nesten 10 000 arbeidere i bygg- og anleggsbransjen arbeidsløse. Regner de med tilsvarende tilstander i vinter?

– Ja, de fleste frykter nok for det. Det er alltid uro på byggeplassene om høsten, folk lurer på om de får arbeid til vinteren eller ikke. Flere av arbeiderne her har undersøkt hvordan det vil bli med arbeid til vinteren, og de har kommet til at utsiktene er dårlige. Så det blir nok den ganske vanlige »julegava» til mange bygg- og anleggsarbeidere i år også – oppsigelse uten å få noe nytt arbeid.

– Hvordan er lønnsforholda i denne bransjen?

– Tariffen er jo ikke så høy, men særlig her i Oslo-området må firmaene konkurrere om arbeidskrafta. Derfor er de nødt til å skru opp lønningene når arbeidsmarkedet er stramt. Og det er stor misnøye blant arbeiderne fordi firmaene betaler forskjellig lønn for likt arbeid. Denne premieringa av enkelte splitter opp arbeiderne, slik at de skal bli lettere å ha med å gjøre for bedriftsledelsen.

– Er lønna lik hele året?

– Neida, mange firmaer kutter ned lønna om vinteren fordi det da bruker å være stor arbeidsløshet. Da har firmaene ingen vanskeligheter med å skaffe arbeidere sjøl om de setter ned lønna. I det firmaet som jeg jobba før jeg kom hit, fikk jeg beskjed en stund før jul om at nå var timelønna satt ned med 3 kroner!

– Hva med arbeidstempoet?

– Det er veldig hardt. Vi murere har lagsakkord, og da er det jo ingen som vil være sinke og trekke ned lønna, så det blir til at alle prøver å holde tempoet til den som jobber hardest. Akkorden er jo også satt slik at en må holde et hardt tempo for å greie den lønna som de timelønnede har.

– Hvordan stiller folk seg til momsen på denne arbeidsplassen?

– Det var 100 prosent oppslutning om streiken 21. mai her, og de fleste var vel med på demonstrasjonen i byen også. Det er jo klart at det er arbeidsfolk som momsen vil gå ut over, så det er jo naturlig for oss å ta opp kampen mot den.

”Den smarte arbeidslederen lytter og forstår”

Vern og Velferd sprer arbeiderfiendtlig ideologi under dekke av vernearbeid

J. L. Rosenstein heter en professor i industriell psykologi ved Loyola University, Chicago. En samling forelesninger av ham er bearbeidet og gitt ut her i landet av Vern og Velferd under tittelen »Psykologi for arbeidsledere i vernearbeidet». Hefet blir flittig benyttet ved flere og flere bedrifter, ofte som en del av det faste kursopplegget for arbeidsformenn og vernefolk.

En skal imidlertid ikke ha lest mange linjene i denne boka før en oppdager at det her er ganske andre saker enn vernearbeid det er snakk om. La oss se litt nærmere på det.

I et forord av ingeniør R. Blomvik, heter det: »Dette (vernearbeidet) er vanskelige oppgaver, og kanskje særlig hos oss, fordi vi utvilsomt ennå har for meget av de mentale motsetninger som tidligere hersket på arbeidsplassen. Det var kanskje ikke til å unngå at det ble motsetninger under oppbygging av de organiserte tilstander som vi i dag har på arbeidsplassen. Denne tok sikte på å etablere visse elementære rettigheter som alle nå er enig om er sikret.» – For ingeniør Blomvik må verden tydeligvis fortone seg som det rene bakvendtland. For hvordan skulle det ellers oppstå motsetninger under et arbeid som tar sikte på å gjøre forholdene sikrere og bedre for alle?? Nei, forklaringa er nok en ganske annen, og den kjenner arbeidsfolk atskillig bedre til. De vet at motsetninger på arbeidsplassen ikke oppstår på mystisk, subjektivt vis oppe i hjer-

nen på folk, men av et helt konkret, objektivt forhold, nemlig at de som eier produksjonsmidlene utbytter det breie lag av folket, arbeiderne. Oppbygginga av de såkalte »organiserte» tilstander på arbeidsplassen tok alldeles ikke sikte på å etablere visse elementære rettigheter for alle. De som hadde makt til det, dvs. kapitaleierne, organiserte arbeiderne i produksjonen på en slik måte at de skulle utføre mest mulig arbeid for minst mulig betaling, og slik er det også i dag. For å bedre sine kår har arbeidsfolk vært nødt til å kjempe mot kapitaldiktaturet og deres interesser er ennå langt fra sikret. Når ingeniør Blomvik skriver slikt selvmotsigende nonsens som ovenfor er referert, har det åpenbart den klare hensikt å tilsløre dette forholdet.

Den egentlige hensikt med heftet går enda tydeligere fram av følgende i Blomviks forord: »En arbeidsleder som ikke har arbeidernes respekt, når bare et stykke på vei, mens det er nær sagt ingen grense for hvor langt den kan nå som har arbeiderne med seg i det som er hans egentlige oppgave: størst mulig produksjon.» Her er det den psykologiske viten skal komme til hjelp, slik at en kan »nå fram til de nødvendige psykologiske forutsetninger for arbeidslederjobben.»

I produksjonsprosessen trengs det folk, arbeidere. Bare dårlig skjult kommer det fram at dette er et beklagelig faktum. F. eks. slik: »En absolutt sikker måte for å unngå arbeidsulyk-

ker er å legge ned bedriften, la arbeiderne gå. En arbeidsleder uten folk ville kunne skryte av at hos ham forekommer det ikke arbeidsulykker. Men denne idealtilstand gir heller ingen produksjon dessverre.» Et annet sted heter det: »Grunnen til at din øverste sjef ikke gjør allting selv, er at det er grenser for hva han kan overkomme. Derfor har han sin stedfortreder, bedriftsleder og arbeidere.» Med denne bitre erkjennelse som bakgrunn er det psykologiprofessoren har utarbeidet sine »teorier».

Utgangspunktet hans er følgende: »Du kan ikke endre den menneskelige natur, men du kan forstå den og bruke den.» Videre heter det: »Vi kan mislike de måter den menneskelige natur kommer til uttrykk på, og vi kan ønske at det var annerledes, men de uttrykk vi ser skyldes årsaker som vi ikke kan endre. Men om vi ikke kan endre det som ligger bak virkningene, så kan vi lære å forstå det, ta det i bruk på en slik måte at det tjener våre formål.»

I dette arbeidet kan en gå ut fra følgende: »Den menneskelige natur er kortsynt,» og »som regel har den ikke satt seg noe stort og høytt mål for livet – – – de legger vanligvis ingen planer for fremtidig sikkerhet og velvære.» Det framstilles som et faktum at de fleste mennesker er dagdrømmere og vi grunnen er de fleste i drift på livets hav med behov for et ror og en oppstukken kurs.» Vel, for folk som er utpekt til å utgjøre eliten, ledelsen, er jo dette godt å få vite.

På den andre siden er det viktig å la folk få en viss følelse av at de betyr noe. »Blir mennesker holdt utenfor, blir de mistenksomme og usikre overfor andre mennesker og forhold, og overfor ideer som de ikke skjønner. Det er grunnen til at de ønsker å være underrettet, å føle at de er med i de tingene som får innflytelse på deres liv og arbeid.» Videre gjelder det å la folk få anledning til å ytre seg om de forhold på arbeidsplassen som angår dem. »Har de først fått anledning til å »slippe dampen» ved å være med å drøfte saken, til å gi sine følelser luft, så mister de lysten til å opponere, og forholdet arbeider-arbeidsleder fortsetter som vanlig. Da er de blitt kvitt denne »antinytt»-følelsen som har sin rot i usikkerhetsfølelse.»

Når det forekommer arbeidsulykker, framstilles det som om dette skyldes følgende: »Manglende vilje eller evne til å forutse hva som kan hende, gjør at folk setter vernereglerne til side.» At det heller er økt arbeidspress på grunn av rasjonalisering og akkordsystemer som har til hensikt nettopp å jage opp tempoet, blir imidlertid halvt innrømmet: »Fordi de (arbeiderne) arbeider på akkord, på premie- eller bonusbasis, ønsker de først og fremst å få gjort så mye som mulig. Og det stemmer med ditt ønske også. Men du ønsker først og fremst farefri stor produksjon. Og i det uthevede

Forts. s. 11

Elevene må forene seg med arbeiderne

NGS-pampenes Operasjon Dagsverk sprer borgerskapets u-„hjelp”s ideologi

3. oktober arrangerer Norges Gymnasiast-samband den storstilte »Operasjon Dagsverk» for å samle inn penger til et utdanningsprosjekt i Zambia. I den anledning har man anskaffet seg ekstra »aksjonskontorer» i Akers Sparebank. En »aksjonsleder» er ansatt – trolig for vel et halvt år. Tre sekretærer har han i sitt sekretariat. Til sammen er sekretærene ansatt i 8-9 måneder. Et ukelangt Parisopphold for den tidligere formannen i NGS, Ketil Westgaard og NGS' generalsekretær, Knut Eldjarn, står på budsjettet for aksjonen og et nytt Parisopphold kan bli aktuelt seinere. Medlemmer av NGS sentralstyre har reist rundt på skolene og laget PR for aksjonen. For dette vanker det sjølsagt »dagpenger» og »reisegodtgjørelse». NGS's formann, Jostein Alhaug, er ansatt som »kasserer» for prosjektet. Lykke til! Et »godt samarbeid» er innledet med Danske Gymnasieelevråds Sammenslutning, og de to organisasjonene har planlagt møte for å snakke om aksjonen. Også her blir det reiseutgifter og utgifter til »diett». Spesielle sekretærer er ansatt. Til disse er det budsjettet 10 000 kroner, inkludert »briefingkurs», og i tillegg til reiseutgiftene vil det også bli utbetalt en »reisegodtgjørelse».

Som en ser er Operasjon Dagsverk den ene store saka som NGS tar seg av i år. Utenom dette dagsverket har NGS bare foretatt seg to ting i år. Det ene er en »elevkalender», dvs. ei bok med datoer, reklame, opplysninger om NGS og matematiske tabeller og slikt. Hele sentralstyret har vært så heldig å få gratis jakker med emblemet: »NGS Sentralstyre» fra en av annonsørene i elevkalenderen. Det andre er et »identitetskort for elever», med plass for bilde og navnetrekk og reklame og PR for NGS på baksida. 10 kroner koster dette vidunderet. På postkontoret kan en få identitetskort gratis.

NGS-pampene er faktisk ikke annet enn en gjeng halvprofesjonelle PR-folk som mot visse godtgjørelser formidler reklame og PR for næringslivet til elevene i forbindelse med visse konkrete prosjekter. Se på den avisa som NGS sprer i opplag 175 000 i forbindelse med Operasjon Dagsverk. I headingen på forsida kan vi lese:

»Vi takker:

Dagbladet som har hjulpet oss med trykningen av avisen.

Akers Sparebank som har gitt oss kontorlokaler, trykksaker og ellers vært til stor hjelp.

Harald Møller A/S som stiller bil til rådighet for aksjonen.

Landsorganisasjonen i Norge og Norsk Arbeidsgiverforening for deres positive støtte til aksjonen.

IBM som har stillet kontormateriell til disposisjon for aksjonen.

Alle personer og organisasjoner som har vært så vennlige å bidra med stoff til denne informasjonsavisen.

Våre annonsører hvis hjelp har muliggjort denne avisen.»

Inne i bladet er artikler om og av kommersielle firmaer som Borregaard, A/S Norconsult (begge imperialistiske foretak), dekkorganisasjoner som Nasjonalkomiteen for internasjonalt ungdomsarbeid (CIA-finansiert) osv.

I de neste numrene av bladet vil det komme artikler av Norsk Rederforbund, Fredskorpset, Direktoratet for utviklingshjelp og den amerikanske og den sovjetiske ambassaden!

NGS SPRER UTBYTTERNES IDEOLOGI.

Det heter at formålet med aksjonen er »at norsk skoleungdom skal få anledning til å ar-

beide for et u-landsprosjekt, og samtidig gi elevene informasjon om u-landenes problemer, vår u-hjelp og tilgrensende emner».

Hva slags informasjon om u-landenes problemer kan vi regne med fra den amerikanske ambassaden? Eller fra den sosialimperialistiske Sovjet-ambassaden? Hva slags informasjon om »vår» u-hjelp gir Borregaard elevene?

Det som aksjonsledelsen sjøl skriver har forøvrig en like klart reaksjonær karakter som det utbytterne sjøl skriver. I sin iver etter å spre de forslitte utbytter-ideologiene til elevene gråter aksjonslederne krokodilletårer over verdens fattige:

»Dannet de sultende menneskene i verden, en kjede, kunne de nå 10 ganger rundt jorda». De retter flengende kritikk mot det jevne norske arbeidsfolket, hvis »velferdssamvittighet» hindrer en løsning av u-landsproblemet. »Med litt offervilje skulle ikke løsningen ligge så håpløst langt unna.» Borregaard-arbeiderne må forstå at de må senke sin levestandard, slik at firmaet får penger nok å investere i Brasil. Avisa uttaler frykt for at katastrofer, konflikter og kriger (les: sosialistiske revolusjoner) i den tredje verden skal utgjøre en trussel mot vår sivilisasjon (les: imperialismens verdensherredømme). I stedet for imperialistisk utbytting, legges skylda for noden på »befolkningsekspløsjonen». I stedet for sosial revolusjon og nasjonal frigjøring, forsøker aksjonslederne å innbille elevene at *befolkningshindring, kapitalinvesteringer og »hjelp»* fra imperialistiske makter og *undervisning* skal være veien til et bedre liv for folkemassene i Asia, Afrika og Latin-Amerika. Dette er ikke annet enn utbytter-ideologi, for å bevare imperialistenes militære, økonomiske, politiske og kulturelle grep over den tredje verden.

Hvorfor er Operasjon Dagsverk den ene hovedsaka som den reaksjonære NGS-klikken kjører ut i år? Det er fordi NGS ikke åpent tør å ta standpunkt mot elevene og deres kamp. Derfor søker de å avlede oppmerksomheten fra interessekampen og kanalisere misnøya inn i store »loft for en eller annen ufarlig sak. Samtidig får de høve til å kjøre ut reaksjonær propaganda på et litt annet felt.

Hva så med sjølve prosjektet? Om det gir NGS minst mulig opplysninger, så det er umulig for elevene å avgjøre om det vil virke positivt, eller om det vil styrke den internasjonale storkapitalens makt over Zambias folk. Det er tydelig at NGS vil gi inntrykk av å legge seg til venstre, for å kunne gjennomføre sitt propagandaopplegg i år uten at elevene gjennomskuer det, slik som i fjor og forfjor.

Det er klart at om pengene blei brukt riktig i Zambia, ville det ha stor betydning for det zambesiske folkets kamp mot sørafrikansk og rhodesisk dominans. Men hva veit vi om det? Da NGS samla inn penger til et utdanningsprosjekt i Peru, blei pengene brukt til vegbygging for militære formål. Et reaksjonært militærdiktatur tok makta i landet, men NGS sendte likevel resten av de innsamlende penger over til dette regimet som antakelig ikke setter utdanning først på lista over det de bruker penger til. I år er det UNESCO, ILO og FAO som disponerer pengene, og disse organene har ikke sjelden gjort seg til redskap for den amerikanske imperialismen. Derfor kan ikke elevene delta i Operasjon Dagsverk i år heller.

SULT - BEFOLKNINGSEKSPLOSJON

I Norge i dag er det ca. 580 000 ungdommer i alderen 15–24 år. Man regner med at disse årsklassene disponerer 3,5 milliarder kroner pr. år. Holder vi skoleungdommen utenfor, er det ikke uvanlig at 18–19-åringene tjener 20 000 kroner i året.

En norsk ten-åring som tjener ca. 1200 kroner pr. måned, som bor hjemme og der betaler 200 kroner i måneden, kan bruke om lag 500 kroner hver måned til det en i et fattig land ville betrakte som luksusforbruk.

En arbeider i et utviklingsland som Ceylon må forsørge sin familie for mindre enn tiendeparten av det den norske ten-åringen bruker til klær, gramfonplater og fornyelser.

Kjente toner om »den likegyldige velstands-nordmannen», mens utbytterne i Norge og Zambia »glemmes».

(Faksimile av NGS' avis Operasjon Dagsverk 1969)

Marxist-leninistene

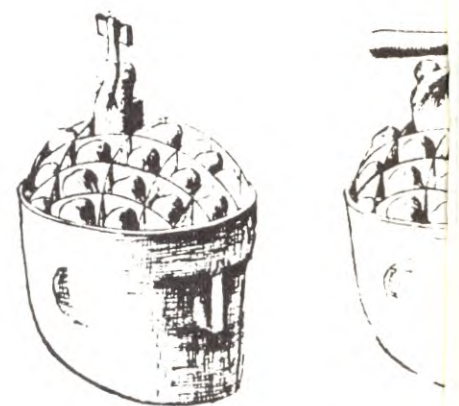
Skoleelevenes kamp for sine interesser har vokst fram til å bli en hovedtendens i det som skjer i skolene idag. Dette er noe nytt. Misnøye og motstand mot undertrykkelsen har eksistert gjennom lange tider, men det er først nå at denne motstanden får en samla og enhetlig karakter.

Årsaka til dette er de økonomiske og politiske vanskene som monopolkapitalen er kommet opp i, og de skjerpa klassemotsetningene som dette har ført til. Monopolkapitalen kjemper med ryggen mot veggen. For å sikre sitt herredømme tyr den bl.a. til forskjellige former for »rasjonalisering» i skolen, og den setter inn en storstilt ideologisk offensiv på skolene. Dette får elevene merke som hardere press og økt undertrykning. Derfor reiser de seg til kamp for sine interesser. Marxist-leninistene har gått foran i denne kampen. Deres agitasjon og propaganda har lagt det subjektive grunnlaget for oppsvinget.

HOVEDOPPGAVEN.

Det er viktig å legge merke til hvordan reglementet er blitt strammet inn i takt med oppsvinget for elevenes kamp. Ved årsskiftet 67/68 innførte myndighetene »Normalinstruks for elevråd» og »Regler for Skoleaviser». I den anledning uttalte Aftenposten at nå var skole-demokratiet innført. I virkeligheten betydde normalinstruksens at elevrådene blei basta og bundet på hender og føtter og måtte danse etter skoleledelsens pipe. Skoleavisa blei underlagt streng overvåking og sensur. Dette svarte godt til det faktum at skoleavisa på den tida var de progressives viktigste våpen på de skolene der det blei drevet et godt massearbeid. Sjølsagt blei reglene ikke tatt i bruk mot høyrelementene og skoleledelsens løpegutter, men bare mot de som slo til lyd for elevenes interessekamp. Denne tendensen har siden blitt så utprega at det er berettiga å snakke om fascistiske overgrep.

Men elevenes kamp utvikla seg raskt. Elevene tok nye kampformer i bruk og danna organisasjoner til forsvar for sine interesser. Vi fikk streiken på Manglerud, som var en stor inspirasjon for progressive elever og lærere over hele landet. Da kom Oslo skolestyre med nye »regler for ungdomsorganisasjonenes virksomhet på skolene». Reglene skulle hindre at »elever eller utenforstående utnyttet den organiserte skolevirksomheten til uvedkommende formål». Reglene gjorde det mulig å forby interessekamporganisasjonene. De satte også forbud

mot utdeling av løpesedler, innsamling av underskrifter, demonstrasjoner og streiker osv. Ikke bare elevrådet, men all elevvirksomhet blei underlagt skoleledelsens direkte kontroll.

Mot disse reglene reiste Oslo-elevene seg til kamp. Dette førte til konflikten mellom Elevutvalget og skolestyret. Men reglene var ikke nok til å slå ned misnøya, mente mange rektorer, så de tok i bruk utvisninger, hets- og lognpropaganda i pressa og på skolen, samt alle mulig forbud og straffer for å ramme de som gikk i spissen for kampen. En mengde skoleaviser blei forbudt eller beslaglagt.

Utover landet er reglementene litt forskjellige forma. Men uansett form, så ser en uten unntak at der hvor elevene reiser seg til kamp, der svarer skoleledelsen og borgerskapet med fascistiske mottrekk. Elevenes menings-, ytrings- og organisasjonsfrihet innskrenkes eller avskaffes. Om det skjer med bakgrunn i reglementet eller ikke, er ikke vesentlig. Reglementet er det nemlig skoleledelsen som tolker.

Kampen mot de nye reglementene og skoleledelsens fascistiske bruk av dem, er hovedoppgaven for elevbevegelsen idag.

SOSIALDEMOKRATENES SKOLEPOLITIK

Samtidig som skolebyråkratiet bekjemper elevene på sin måte, ser vi hvordan borgerlige elev- og ungdomsorganisasjoner som NGS, AUF, SF-ungdommen o.l. forsøker å motarbeide elevenes kamp på sin egen måte. Som en følge av oppsvinget legger de seg stadig lengre til venstre i ord, for å fange opp misnøyer og lede den inn på veier som er ufarlige for kapitalen og skolemyndighetene. Det vanligste er å forsøke å lede kampen inn i »parlamentariske» former. Elevene skal holde seg i ro, mens de borgerlige pampene »forhandler»

Til kamp mot ty

Tida for den »praktiske yrkesorientering» i ungdomsskolen nærmer seg igjen. Det er fastsatt at elevene i 8. og 9. klasse skal jobbe full dag uten lønn i henholdsvis en og to uker. På den måten skal de finne ut mer om hva de har lyst til å gjøre etter skolen, sies det. I fjor var det stor misnøye blant elevene med denne ordning. Misnøyen kommer ikke til å bli mindre i år, når elevene har lært mer om hvordan ordninga virker i praksis.

Skulle utplasseringa i yrkeslivet fortjent navnet yrkesorientering, så burde elevene i det minste fått velge sjøl hva slags bedrift de vil jobbe på. Men det er bedriftene på stedet som sender inn tilbud om jobber til skolene. Det kan være opprydding og reingjøring som trenges gjort. I stedet for å ansette hjelp, ringer bedriftsledelsen til skolen. På tettsteder hvor det er så mange skoleelever at utplasseringa må gjennomføres over et lengre tidsrom, fins det bedrifter som benytter seg av denne gratis arbeidskrafta som en fast ordning. Utgifter til lønn og trygder spares inn, og markedet til de som selger arbeidskrafta si for å leve, undergraves.

Slik utbytting av elevene, og bruk av utplassering til å underminere arbeidsmarkedet, begynner å bli ganske vanlig i de største byene etterhvert som ordninga blir innarbeidet.

Hver eneste årsklasse ungdom skal yte tre

ukeverk gratis til industrien. Sjøl om endel av disse ukeverkene ikke er effektive, kan likevel mesteparten av denne arbeidskrafta utnyttes fullt ut når elevene settes til ensformig produksjon som ikke krever opplæring, til rydding e.l. I fjor forekom det f.eks. at 14-års jenter blei satt til å lempe murstein i ei hel uke.

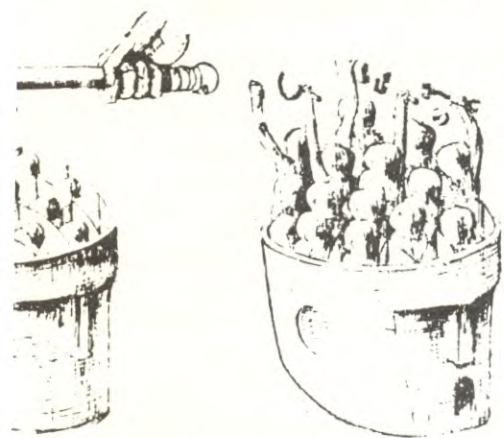
Utplasseringa er en del av den regulære undervisninga og derfor ikke frivillig.

FYLKESARBEIDSJEFEN UTTALER SEG: BARNEARBEID KAN IKKE LØNNES.

Enkelte bedrifter har pleid å slenge til elevene noen slanter eller varer for arbeidet. I Arbeiderbladet 20/11 1968 kritiserer fylkesarbeidsjefen i Oslo, Sverre Torp, en slik praksis. Det er om å gjøre at det ikke etableres noe »arbeidsforhold» (dvs. lønnsforhold) i forbindelse med utplasseringa, for i så fall ville utplasseringa komme inn under Arbeidervernloven, argumenterer l'orp. Men da risikerer vi at hele ordninga blir forbudt, for arbeidervernloven setter forbud mot arbeid av barn, dvs. »alle som ikke har fylt 15 år». Han kunne jo ne at det ville føre til adskillig trøbbel for myndighetene om arbeidervernloven skulle anvendes på elevene. Spørsmål om vern mot ulykker, trygd, arbeidstid og arbeidsforhold måtte avgjøres. Det fører for langt. Arbeidstilsynet får for mye

Klassen i kampen mot borgerdiktaturet!

g interessekampen

med myndighetene, eller de skal støtte opp om et politisk parti som skal oppnå elevenes rett gjennom arbeid på Stortinget. I det siste har borgerlige elementer også forsøkt å lede elevenes kamp ut i anarkismens hengemyr. Et særskilt trekk som en alltid kan merke seg hos disse borgerlige agentene i elevbevegelsen, er separatismen. Det vil si at i stedet for å oppfordre til samla kamp mot monopolkapitalen og skolemyndighetene, oppfordrer de til kamp mot grupper og klasser som egentlig er elevenes venner og forbundsfeller i kampen. Enten forsøker de å gjøre elevenes kamp til en kamp mot lærerne eller de forsøker å sette arbeidere og ungdom under utdanning opp mot hverandre («generasjonsmotsetninger», «arbeiderklassen er reaksjonær» osv.). Eller de forsøker å isolere marxist-leninistene og danne et kampforbund som sier seg å kjempe for elevenes interesser, men i virkeligheten kjemper mot elevenes mest konsekvente allierte. Alle tendenser til slik separatisme må bekjempes.

Det påstås av og til, fra SFere, Unge Høyrefolk og andre som bekjemper marxist-leninistene, at SUF vil utnytte elevenes kamp for formål som elevene sjøl tar avstand fra. Marxist-leninistene er ikke ærlige når de støtter elevenes interessekrav, sier det, for det de i virkeligheten bryr seg om er ikke elevene, men å mele sin egen kake. Det sies også at marxist-leninistene skjuler sine hensikter og søker oppslutning på falskt grunnlag.

Er det noe i dette? La oss se på marxist-leninistenes hensikter med å drive arbeid blant elevene og hvorfor de støtter elevenes kamp.

Skjuler de sine hensikter?

Marxist-leninistene har aldri lagt skjul på at det de vil, er å reise stadig større deler av elevmassen til kamp mot monopolkapitalen

og dens statsapparat. Kampen må ta utgangspunkt i elevenes dagskrav. Den er en del av hele folkets kamp mot monopolkapitalens diktatur. Elevene bekjemper monopolkapitalens diktatur i skolen, fiskerne bekjemper fiskerikapitalistenes diktatur i produksjonen og omsetningen av fisk, soldatene bekjemper diktaturet i monopolkapitalismens militærapparat, osv. Skal kampen på alle disse områdene føre fram, må den ledes av et «hovedkvarter», som behersker alle former for kamp, har nære forbindelser med massene og bygger på arbeiderklassens samla erfaringer fra mer enn hundre års klassekamp. Dette er arbeiderklassens revolusjonære parti, og den teorien den må bygge på er marxismen-leninismen Mao Tse-tungs tenkning. Under dette partiets ledelse må kampen føres fram til den sosialistiske revolusjonen.

Dette er vårt program for arbeidet blant elevene. Det er helt i samsvar med den norske virkeligheten, for elevene flest står i et uforsonelig motsetningsforhold til monopolkapitalen og kan derfor på lang sikt vinnes for kampen for sosialismen.

Men idag er det bare en liten del av elevene som godtar en slik målsetting. Mange av dem som ikke gjør det, innser likevel nødvendigheten av å forsvare elevenes interesser på en rekke konkrete felter der klassefienden gjør framstøt. Dette gjelder ikke minst kampen mot de nye reglementsordningene og bruken av dem. Den nye praksisen i håndhevelsen av reglementene fratar elevene ytrings- og organisasjonsfrihet. Disse elevene er altså enige med SUF i endel konkrete saker, og i at der er behov for å føre kamp for elevenes dagsaktuelle interesser. På bakgrunn av dette oppretter vi en front med disse elevene på disse sakene. Det betyr ikke at vi «skjuler vår hensikt» eller er «uærlige». Vi mener ærlig at det er påkrevd at flest mulig elever, uansett politisk standpunkt, kommer med i kampen her og nå. Det ville svekke elevenes sak hvis bare de som allerede er marxist-leninister fikk delta i kampen. Men vi mener også ærlig at elevenes kamp vil vise nødvendigheten av den sosialistiske revolusjonen. Bare gjennom revolusjonen, der arbeiderklassen knuser kapitaliststaten og oppretter sitt eget herredømme, proletariatets demokratiske diktatur, kan elevene oppnå sin rett.

ELEVER OG ARBEIDERE. FOREN DERE! TIL KAMP MOT DEN FASCISTISKE BRUKEN AV REGLEMENTET!

angsutplasseringa!

»KONTAKT MED NÆRINGS-LIVET «

Skolen legger vekt på at utplasseringa ikke bare skal gi kunnskap om det spesielle arbeidet eleven blir satt til, men om arbeids- og samfunnslivet i det hele. Derfor oppfordres bedriftene til å gi en orientering om slike ting når elevene ankommer. En offentlig komite (Gjeldsvik-komiteen) anbefaler at bedriftsledelsen forteller elevene om «aktuelle tendenser i arbeidslivet (rasjonalisering, automatisering, spesialisering, differensiering, mobilitet) og konsekvensene av disse».

Etter den praktiske yrkesorienteringa skal elevene skrive oppgaver om det de har lært. Gjeldsvik-komiteen nevner et eksempel: »Etterroking med sosiologiske emner: følgjer av rasjonaliseringstiltak, tilhøvet mellom arbeiderane og leiinga, demokratisering av leiarskapen, tilhøvet mellom eldre og yngre arbeiderar o.l.

Dersom en husker på at 16-17 åringer kan risikere å måtte ta jobber som gir 2-3 kr. timen utbetalt i lønningsspena når de slutter skolen, så må en innrømme at utplasseringa gir ganske god «praktisk yrkesorientering». Men ungdommen vil ikke lenger finne seg i kapitalens utbytting. Den vil ta åpent til orde mot utplasseringa og gjennomføre aksjoner mot ordninga. Dette er en viktig sak for elevene og de unge arbeiderne!

Borgerlig-radikalere sprer elevfiendtlig propaganda

Venstresosialdemokratenes skolepolitikk avslører seg stadig klarere som en borgerlig politikk. Denne måneden har vi to nyheter fra det holdet. Den første forteller om det venstresosialdemokratiske forlaget Pax, som ikke unnser seg for å lansere en reaksjonær anarkistisk bok for å profitere på det «sensasjonelle» ved elevenes kamp. Den andre forteller om SF-eren Kaj Skagen, vårens formann i Elevutvalget i Oslo, som skriver kronikker i Aftenposten og Arbeiderbladet og kjører voldsomt ut mot SUF's skolepolitikk, oyensynlig bare for å håve inn et par hundrelapper og høste litt billig berømmelse fra borgerskapet og skolebyråkratene. Begge hendingene roper fullstendig mangel på ansvar for elevenes sak i reformistenes rekke. Det er samtidig to eksempler på at reformistene alltid forsøker å kjøre elevenes kamp i grøfta. De setter opp feilaktige mål for kampen, de retter skytset mot en del av folket sjøl (lærerne), og de forsøker å splitte elevene fra marxist-leninistene, som er de eneste som kan gi de riktige ideene for ledelse, slik at elevenes kamp kan seire.

DEN LILLE RØDE BOKA FOR SKOLEELEVER.

»Den lille røde boka for skoleelever« er skrevet av tre danske magistre. I høst skal den bearbejdes for norske forhold og utgis på Pax forlag. Forlaget planlegger en storstilt reklamekampanje, bl. a. på skolene.

Boka gjør motsetninga mellom »de voksne« og »de unge« til hovedmotsigelsen i Danmark, »Alle voksne er papirtigre« – dvs. elevene har egentlig makta i skolen allerede i dag. Alt de trenger gjøre, er å innrette seg etter behag. Et gjennomgående trekk er oppfordringene til spontane og individualistiske reaksjoner – til å gjennomskue manipuleringa og være »fri«. Boka gir bl.a. mange opplegg for hvordan en elev kan plage en lærer. Men det sår lite eller ingenting om hva som er elevenes virkelige interesser og hvordan de kan organisere seg og kjempe for sine interesser. Heller ingen ting om at monopolkapitalen, staten og skolebyråkratiet er elevenes fiender, mens arbeiderklassen, marxist-leninistene (som utgjør arbeiderklassens fortropp) og alle andre deler av folket er elevenes venner. Tvert imot ses skolen fullstendig isolert fra samfunnet forøvrig. Boka reduserer elevenes kamp til barnslig og perspektivløst trass mot læreren. Den bidrar derfor til å latterliggjøre elevene i alles øyne, og svekker kampefelleskapet elever-arbeidsfolk mot monopolkapitalen. Det er en reaksjonær bok, som villeder elevene ut i anarkismen og driver gion med den organiserte interessekampen.

ET FÅR I ULVEKLÆR.

»SUF – en ulv i fåreklær« heter Kaj Skagens artikkel i Aftenposten 9/8-69. »Jeg vil henvende meg til Oslo-elever som er misnøye med skolen, og henstille til dem om ikke å støtte SUF på skolene«, skriver Skagen. »Dette vil jeg begrunne siden«, tilføyer han.

MARXIST-LENINIST UTVIST FRA DEN AMERIKANSKE HÆREN

.... forts. fra s. 11.

ke steder. Snart hadde han en hel gruppe likesinnede med seg. Da filmen »The Green Berets« ble vist på kinoen i garnisonsbyen, ga gruppen ut et flygeblad der vietnamkrigen ble diskutert og filmens løgnaktige karakter avslørt.

Dette ga såpass gode resultater at medlemmene i gruppa bestemte seg for å gi ut en avis for å holde i takt med alle dem som var ute i forlegningen.

Tre numre av denne avisen kom ut før Davis ble sparket ut av hæren, til tross for at befalet hele tiden forsøkte å hindre at den ble laget og spredd.

Challenge siterer en av Davis kompanisjefer som har vitnet om hvordan de ver-

»Begrunnelsen« ser ut til å være i flere trinn. For det første hevder Skagen at »SUF skjuler sine hensikter«. »SUF's skolemodell er innhylet i mystikk«.

Marxist-leninistene driver stadig propaganda på nødvendigheten av revolusjonen og proletariatets diktatur. Skjuler vi våre hensikter? Det Skagen syns er mystisk, er tydeligvis at det går an å ta elevenes egne ønsker og behov til utgangspunkt for den politiske linja og samtidig gå inn for revolusjon. Slik kaller han falskhet. Men ei slik holdning er ikke det spor mystisk, det er i virkeligheten den eneste vitenskapelige innstillinga til kampen på skolene. Elevenes interesser står nemlig i uforsonlig motsetning til monopolkapitalens interesser. Derfor gjelder det for det første å få flest mulig av elevene, uansett politisk standpunkt, med i interessekampen. For det annet er det helt sikkert at denne kampen kan endelig avgjøres til elevenes fordel bare gjennom arbeiderklassens revolusjon, og at det store flertallet av elevene i løpet av kampens utvikling kan vinnes for revolusjonen, dersom kampen får en riktig ledelse.

Neste trinn i »begrunnelsen« for hvorfor SUF må isoleres: SUF har et »grunt menneskesyn«. SUF hevder nemlig at skolen virker forskjellig på elevene alt etter deres klassemessige bakgrunn. Borgerlige strebere og elevpamper finner seg vel til rette. For dem er skolen en slags stige som bringer dem opp i sola. Men det store flertallet av elever undertrykkes. De har økonomiske vansker med utdannelsen, den borgerlige ideologien og kulturen i skolen er et redskap mot deres klasse, og progressive elever og organisasjoner berøves elementære retter. »Horribelt« sier SF-eren Kaj Skagen. Men det er ikke disse tilstandene i skolen han kaller horrible, det som er horribelt, ifølge Skagen, er at noen kan mene at skolen ikke behandler alle likt!

Problemene i skolen er av psykologisk art, ifølge Skagen, skolen er »menneskefiendtlig«, men dette kan rettes med mer psykologi, helst sosialpsykologi (Eric Fromm), mener han. »Personer som ser bort fra de revolusjonerende erfaringer psykologien har gitt oss, må bli stående alene med sine standpunkter. De må ikke bli støttet hverken av elever eller andre som har befatning med skole spørsmål.« Slik er Skagens bønn.

Når det gjelder SUF's støtte til kampen for menings-, ytrings- og organisasjonsfrihet på skolene, avviser Skagen den som hyklersk. »Jeg tror det er taktikk når de krever organisasjonsfrihet«. De vil nemlig »et samfunn der meningsmotsetningene løses med geværet.«

Hvem er det Skagen gjør seg til for med disse gamle kunstene? Hvem er det han vil gjøre inntrykk på? Det sier han sjøl rett ut: »De ansvarlige innen skolevesen og administrasjon må forstå at det er en avgrunn mellom det radikale skolealternativ og SUF's synspunkter.« Det lyder ikke ulikt det Trygve Lie sa til bankdirektørene i Wall Street; »Dere trenger ikke være redde for oss sosialister«, sa Trygve Lie, han skulle låne penger.

nepliktige etter at Davis kom til leiren begynte å utnytte rettighetene sine bedre. Vitnemålet slutter slik:

»Siden Davis forsvant fra forlegningen har antallet klager og den allmenne uroen i forlegningen minsket. Jeg kan bare anta at Davis' nærvær og handlinger i forlegningen i høy grad bidro til den allmenne nedgang i moral og disiplin som gjorde seg gjeldende mens han tilhørte den.«

Denne kompanisjefen kritiserte Davis. Det gjør ikke vi. Vi tror heller Davis kan stå som et forbilde for enhver norsk revolusjonær og marxist-leninist som vil utføre revolusjonært arbeid i det militære.

VERDEN I OPPRØR VERDEN I OPPRØR

Ho Chi Minh - en sann marxist-leninist

Det var med stor sorg hele det arbeidende folk mottok meldingen om bortgangen til president Ho Chi Minh, grunnleggeren av Vietnams Arbeiderparti, det vietnamesiske folks store leder og våpenfelle til alle revolusjonære folk.

President Ho Chi Minh var en stor proletarisk revolusjonær. I sin kamp anvendte han marxismen-leninismens universelle sannheter på den vietnamesiske revolusjonens konkrete praksis. Han viet hele sitt liv til det vietnamesiske folks frigjøringskamp og til den proletariske revolusjon og kommunismens sak. Under Ho Chi Minhs ledelse førte Vietnams Arbeiderparti og det heltemodige vietnamesiske folk harde og langvarige kamper mot den franske kolonialismen og den japanske fascismen. Han tillempa den riktige linja med at revolusjonen må gjennomføres under det kommunistiske parti og arbeiderklassens ledelse, en enhetsfront som forener alle lag av folket og en folkehær som stilles under partiets ledelse.

De fremmede inntrengere blei drevet ut og Den demokratiske republikken Vietnam blei grunnlagt og slo inn på sosialismens vei. Da USA-imperialismen fortsatte angrepskrigen etterat den franske kolonialismen blei slått, leda Ho Chi Minh det vietnamesiske folket i en seierrik folkekamp mot USA-imperialismens

styrker, som er blitt drevet opp i et hjørne, påført alvorlige nederlag og stilt overfor den totale utsettelse. Denne kampen er et meget verdifullt bidrag til den anti-imperialistiske kamp som føres av undertrykte folk og nasjoner verden over.

Ho Chi Minh tillempa den proletariske internasjonalsismen og støtta aktivt proletariatets

revolusjonære klassekamp i alle land og alle undertrykte folk og nasjoners revolusjonære kamp. Da det store kinesiske folk kjempa for den nasjonaldemokratiske revolusjon, kjempa han skulder ved skulder med det kinesiske folk og Kinas Kommunistiske Parti. Etter seirene i den vietnamesiske og kinesiske revolusjon arbeida han hele tida for å styrke og utvikle den militante solidariteten mellom de to

folk og han uttrykte stor takknemlighet for den støtte som det vietnamesiske folk har mottatt fra folket i Kina i kampen mot USA-imperialismen.

Ho Chi Minhs bortgang kom på det tidspunkt da det vietnamesiske folk er i ferd med å vinne den avgjørende seier over USA-imperialismen. I denne situasjonen må det vietnamesiske folk vende sorg til styrke og tildele USA-imperialismen enda hardere slag. Det må følge Ho Chi Minhs ord om å være uten frykt for oppofrelser og byrder, . . . bestemt på å fortsette og kraftfullt opptrappe motstandskrigen med fast beslutning om å kjempe og vinne. Ved å fortsette den langvarige folkekrigen og fortsatt beholde uavhengigheten og beholde initiativet i sine egne hender og stole på egne krefter, vil det vietnamesiske folk med sikkerhet knuse alle planer som undergraver deres frigjøringskamp, fordreie USA-imperialismen fra Vietnam, frigjøre sør, forsvare nord og fortsette gjenforeninga av fedrelandet.

Ho Chi Minhs bortgang var et stort tap for det vietnamesiske og alle verdens folk som kjemper mot USA-imperialismen og for den sosialistiske revolusjon. Men hans store revolusjonære egenskaper og hans kampånd vil fortsatt leve evig i hjertene til verdens revolusjonære folk.

Frigjøringskampen i Nord-Irland

Avisene i juli, august og september har fortalt at kampene i Nord-Irland har hatt et veldig oppsving. Folket i Belfast og Londonderry har okkupert hele bydelene, både London-regjeringa og koloniregjeringa i Belfast har rystet. Landet er blitt okkupert av engelske soldater.

Borgerpressa har snakka om at et »katolsk mindretall» blir undertrykt av et »protestantisk flertall». London har prøvd å »mekle» mellom »kjempende protestanter og katolikker». Men er det egentlig religionskamp det dreier seg om? La oss se litt på bakgrunnen for det som skjer idag.

IRLAND — ENGLANDS FØRSTE KOLONI.

Det irske folket har sin egen historie og sitt eget språk, helt ulikt engelsk. Først på slutten av 15-hundretallet fikk England herredømme over Irland — gjennom militær erobring. Protestantismen blei innført med våpenmakt. For engelskmennene var reformasjonen først og fremst et påskudd for storstilt plyndring av katolsk gods og rikdom.

Med grunnlag i dette oppsto det en engelsk godseierklasse som utbyttet Irlands bønder hensynsløst. Katolikker — det vil si folket — blei fratatt alle rettigheter for folket var katolsk. Gjennom det 17., 18. og 19. hundreåret ble Irland plyndret av den engelske overklassen, og tallrike opprør slått ned.

På 19-hundretallet la engelskmennene om jordbruket med sikte på fedrift i stor målestokk, for å skaffe kjøtt til det industrialiserte England. Følgen var at hungersnøden drepte millioner, med den fulgte pest og utvandring av småbønder. Folketallet sank fra 8 millioner midt på 18-hundretallet til vel 4 millioner i 1914.

IRLANDS UFULLENDTE FRIHETSKAMP.

Marx og Engels pekte på at så lenge den engelske overklassen utbytta Irland, utgjorde dette et veldig reservoar av kraft for den i kampen mot den engelske arbeiderklassen. Det var en forutsetning at Irland frigjorde seg fra England, for at både det irske og det engelske arbeidende folket skulle vinne statsmakta.

Det irske folket grep til våpen mot kolonimakta igjen i 1916. Den unge irske arbeiderklassen spilte en ærerik rolle; det var en avdeiling revolusjonære irske arbeidere som tok opp kampen i påsken i Dublin. I 1921 ble en irsk, borgerligdemokratisk republikk opprettet med Dublin som hovedstad.

Ulykken var bare at ikke hele Irland var fritt. I Nord-Irland (Ulster) var den engelske overklassen særlig sterk. Dette har historiske røtter helt tilbake til 1610, da et nord-irsk opprør blei knust, 2/3 av jorda inndratt og gitt til protestantiske kolonister. Ved å spille på religiøs intoleranse blant deler av protestantene klarte London-regjeringa og overklassen å skille ut Nord-Irland som en egen koloni i det britiske imperium. På denne tida var det også Nord-Irland som var mest utbygd og hadde mest industri i Irland.

NORD-IRLANDS NASJONALE FRIHETSKAMP ER RETTFERDIG.

Nord-Irland er altså en engelsk koloni, der folket blir utsatt for nasjonal undertrykkelse av engelsk imperialismen. Det er tøv å snakke om »en katolsk minoritet» som undertrykkes av en »protestantisk majoritet». Den mest undertrykte delen av arbeiderbefolkningen er av reinest irsk avstamning og som regel katolsk. Andre deler av det arbeidende folket er protestanter, ofte av engelsk avstamning. Hele folket undertrykkes av den engelske overklassen.

Det engelske marxist-leninistiske partiet, *Communist Party of Britain* (Marxist-Leninist) har klart slått fast i sitt program at Nord-Irland er en engelsk koloni, som må ha rett til full nasjonal sjølbestemmelse. Dette er i samsvar med Lenins og Stalins teori om det nasjonale spørsmålet. Det nord-irske folkets kamp er også i den engelske arbeiderklassens interesse.

Den engelske overklassen utnytter at deler av folket er protestantisk til å spille forskjellige grupper av folket ut mot den nasjonale bevegelsen. De lager reaksjonære, arbeiderfiendtlige organisasjoner som skjuler seg bak en »protestantisk» maske og konstruerer myten om »religionskamper». Virkeligheten er annerledes. Sjøl borgerpressa forteller oss om protestanter og katolikker som sammen kjemper mot den nord-irske statens politi.

VÆPNET KAMP VIL FØRE TIL SEIER.

Rapportene forteller at det nord-irske folket har gjennomført kampene mot koloniherrene med god organisasjon og disiplin. Kampene har vært sentralt leda, troppene har vært proletariatet. Folket har brukt våpen og bygd barrikader. I de befrie bydelene har folket skapt demokratiske organer som har tatt seg av ro og orden, dømt og mekla i småsaker osv.

Derfor er den engelske kolonimakta på retrett. London har vist »forståelse» for »kato-

Tsjekkoslovakerne kjemper

MARXISTISK-LENINISTISK PARTI STIFTET

I samband med ettårsdagen for okkupasjonen kastet det tsjekkoslovakiske folket seg ut i svære massedemonstrasjoner. Dette viser at de revisjonistiske »lederne» i landet fullstendig har mistet tilliten i folket og ikke lengre kan holde det fra å kjempe mot okkupantene.

For ett år siden kunne forræderne Dubcek og Svoboda ennå bringe forvirring inn i folkets rekke ved å si at man »ikke måtte yte motstand» mot okkupasjonen, »avholde seg fra demonstrasjoner» osv. Nå nytter ikke slikt mer. Den nye og enda mer Sovjet-tro quislingen, Husak, har lidt et ynkelig nederlag.

DEMONSTRASJONENE PÅ ETTÅRSDAGEN.

Husak gjorde det han kunne for å sikre »ro og orden» på ettårsdagen. Etter 14. august grep han i fortvilelse til åpne trusler; folk som ikke »adlød ordre» måtte vente »alvorlige følger» osv.

Likevel brøyt en mektig storm av svære demonstrasjoner ut alt den 18. august i Praha, og spredte seg raskt til andre byer. Folket angrep okkupantenes soldater og tanks med knyttnever, stein og flasker. De ropte slagord som »russere dra hjem», »russere er gestapo», »ned

STOFF FRA ALBANIA.

Denne sommeren gjestet for første gang en delegasjon norske marxist-leninister Albania.

KLASSEKAMPEN vil fra og med neste nummer bringe stoff som disse kameratene er i ferd med å utarbeide om blant annet albansk produksjonsliv, albanernes avvisning av den moderne revisjonismen og Kulturrevolusjoneringskampanjen.

likkenes krav», »kritisert» Belfast-regjeringa, »avvæpnet» dens hjelpepoliti osv. Dette er et taktisk spill for, ved hjelp av søte ord, å narre folket til å oppgi støttepunktene sine. De siste meldinger sier at barrikadene nå blir revet.

Forskjellige slags organisasjoner har ledet kampene. Vi kjenner ikke til at noen av dem har vært marxist-leninistiske. Men hovedsaken er at bevisstheten hos massene nå er økt; de forstår at »Politisk makt gror ut av geværløpet», som Mao sier. Frihetsskampen vil bli langvarig. Ved fortsatt å stole på våpenmakt, vil det nord-irske folket sikkert til slutt befri seg fra kolonimakta — et absolutt nødvendig skritt for at sosialismen skal kunne seire og proletariatets diktatur opprettes.

med forræderne». Klimaks blei nådd i Praha 21. august, da flere tusen mennesker stormet og besatte luftfartsselskapets bygning.

Ifølge quislingregimets offisielle tall — som neppe er for store — blei mange demonstranter drept og såret. Over 3000 blei arrestert, mest arbeidere. Dette avslører igjen den sovjetiske sosial-imperialismens djevleske karakter. Skjønningaling av dens overgrep mot det tsjekkoslovakiske folket, må stilles på linje med skjønningaling av nazistenes handlinger under siste krig.

NY MARXIST-LENINISTISK ORGANISASJON DANNET.

Meldinger KLASSEKAMPEN har fått, forteller at Tsjekkoslovakias Bolsjevistiske Kommunistparti nylig er grunnlagt i dypeste hemmelighet. Organisasjonen bygger på »den sanne kommunismen: Teorien til Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung».

Organisasjonen er sjølsagt illegal, og vi veit lite om hvordan den arbeider eller hvor sterk den er. Men vi veit at det har vært et kraftig revolusjonært oppsving i folket i det siste året. I Tsjekkoslovakia, der arbeiderklassen har stolte revolusjonære tradisjoner og for en tid også virkelig opprettet proletariatets diktatur under den store marxist-leninisten Klement Gottwalds ledelse, kan den kommunistiske bevegelsen aldri virkelig utsettes. Dette er opprettelsen av en marxist-leninistisk organisasjon et nytt prov på. Med en marxist-leninistisk ledelse vil arbeiderne sikker gjennomføre en ny revolusjon, og sosialismen og proletariatets diktatur vil bli gjenopprettet.

VIETNAM—UKE 20. — 26. oktober

Solidaritetskomiteen for Vietnam arrangerer Vietnam-uke over hele landet fra 20. - 26. oktober. Hovedparole for uka er: »NATO ut av Norge - Bekjemp USA-imperialismen». Plakater, løpesedler og »For Vietnam» kan bestilles fra Solidaritetskomiteen for Vietnam Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

STØTT OPP OM VIETNAM - UKA!

Er du interessert i opplysninger om Folkerepublikken Kina henvend deg da til

Vennskapssambandet NORGE-KINA

Kongensgt. 17m — Oslo 1 — Telefon 411143
Kontortid: Onsdag 11—17 - Fredag 9—13

Tidligere redaksjonssekretær og stortingskandidat Tore Linne Eriksen har i SF-organet Orientering hevdet at KLASSEKAMPEN's påstand om at partiet støtter monopolkapitalens Nordøk-planer er feilaktig. Som argumenter for denne »korrigeringa» bringer Eriksen følgende: For det første hevder han at SF ikke stemte for Bratteli's prinsipielle støtte til Nordøk, partiet var bare »fraværende». For det andre mener Eriksen at innholdet i Finn Gustavsens innlegg i stortingsdebatten om Nordøk i vår ikke burde »etterlate noen tvil om SF's holdning.»

Stortingsdebatten om Nordøk ble holdt 12. juni 1969 på grunnlag av statsminister Bortens redegjørelse 7. mai om de nordiske markedsforhandlingene. Vår kilde er her Stortingstidende, s. 3810-3813.

La oss først minne om de viktigste aspektene ved de såkalte Nordøk-planene slik de framsto gjennom Bortens redegjørelse og slik Embetsmannsutvalgets rapport seinere har utdypet dem.

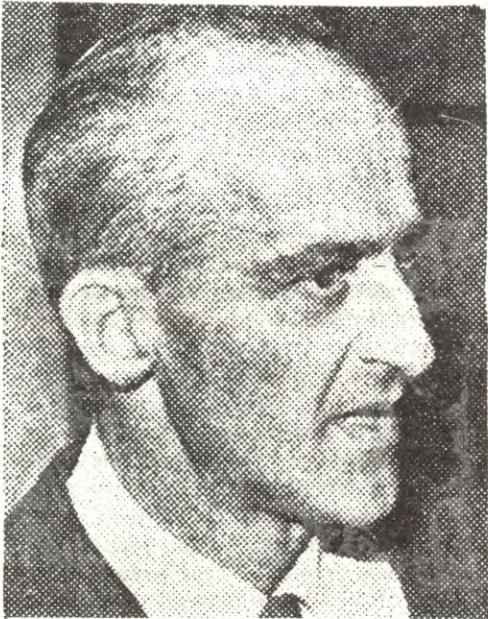
Dette er også SF klar over. I Gustavssens innlegg snakkes det både om at Wallenberg kan dra nytte av Nordøk, at dette kan bli et »mini-EEC» og kunne ramme arbeidsfolk. »Nordek - planen er skapt med et annet utgangspunkt enn vårt. Den er formet ut for å tjene kapitalens interesser. Men planen har også opplegg som vi ikke kommer utenom». (s. 3812). Hvilke opplegg er det SF og Gustavsen »ikke kommer utenom» til tross for at Nordøk vil styrke monopolkapitalen? Hvilken kritikk er det egentlig partiet framfører mot disse planene, hvilke alternative forslag går SF inn for?

Et viktig trekk ved Nordøk er som nevnt planene om et felles nordisk kapitalmarked og fri etableringsrett for f. eks. svensk monopolkapital. Gustavsen lanserte følgende forslag i Stortinget:

Staten kan derfor ikke bli et instrument arbeidsfolk kan benytte for å bekjempe monopolkapitalen i Norden eller i andre land. Å gi

»Vi ønsker et institusjonsett i Nordek som minst mulig minner om oppskriften i EEC. Vi ønsker en mest mulig demokratisk oppbygging, at de folkelige innslagene blir så sterke som mulig, at de byråkratiske innslagene blir så svake som mulig.« (s. 3813). At alle slike ønskedrømmer og vage forhåpninger i praksis vil bli gjort til skamme er selvsagt. Men det

forts. s. 10

Gustavsen i Stortinget; ønsker et statskontrollert og demokratisk Nordøk!

TIL KAMP MOT PAMPEVELDE OG KLAS
SAMARBEID I FISKERNES ORGANISAS
NER!

KULTURREVOLUSJONEN I KINA. EN SERIE FOR FOLKET OG MAO TSETUNGS TENKNING . . . forts fra s. 12.

Kort sagt kommer kampen først til å opphøre når klassene helt har forsvunnet.» (Thela Gunawardhana: China's Cultural Revolution, s. 63)

DE VANSKELIGE ÅRA

Borgerskapet var foreløpig beseiret. Den umiddelbare faren var fjernet. Men det fantes ikke på dette tidspunkt noen muligheter for de kinesiske kommunistene til å gi seg i kast med den borgerlige innflytelsen på de forskjellige plan i partiet på gjennomgripende vis. Det var nødvendig å føre folkekommunereformen i havn samt å rette den største oppmerksomhet mot Det Store Spranget. I de tre misvekståra 1959-61 viste denne linja seg å være riktig. Folkekomrunene utgjorde den administrative basis som var nødvendig for å få overblikk over forådene, se hvor hjelpeleveranser var nødvendige og dermed garantere levemiddelforsyningen. Samtidig ble det nødvendig å vedta visse midlertidige tiltak for å stimulere produksjonen. Investeringsene ble omdisponert slik at de begünstiget jordbruket. Tilbudet av forbruksvarer ble økt og danningen av lokale varemarkeder ble oppmuntret for å hjelpe fram en privat handel mellom husholdningene. Disse tiltaka ble vedtatt for å imøtekomme de økte krav som de tre vanskelige åra stilte til det kinesiske folket, og ble hele tida holdt under kontroll fra det kommunistiske partiets side. Men »den nye økonomiske politikken» ga borgerskapet anledning til å stikke hodet opp på nytt.

Wu Han offentliggjorde i januar 1961 en opera med tittelen »Hai Jui avsatt fra sin stilling», som var et allegorisk framstilt forsvar for Peng Teh-huai. For å tydeliggjøre siktemålet for sine historiske sammenlikninger plukket Wu Han fram enda en historisk skikkelse, Yu Chien (som også var blitt avsatt fra sin stilling). Denne Yu Chien var en mann »hvis ånd er evig» og som var blitt rehabilitert av keiseren ved å utnevnes til forsvarsminister. Ingen kunne ta feil av hvis sak Wu Han talte. Sammen med Teng To og Liao Mo-sha gikk Wu Han inn i en gruppe som kalte seg »trefamiliebyen». De førte en intensiv propaganda langs den felles borgerlige linja. På kort tid skreiv de mer enn 150 artikler som i det historiske dramaets form heftig angrep partiets almene linje. De baktalte Mao Tsetung i nøyaktig samme orde-lag som Krustsjov brukte ved dette tidspunktet, og forsøkte av alle krefter å støtte opp om utbredningen av den private sektoren innen jordbruket. Teng To formulerte deres politiske mål: »Nordavindens bitre kulde kommer snart til å ta slutt. I dens sted: en varm østavind med tovær over jorda.»

De hadde mange venner som våget å titte fram fra sine mørke hull, Disse vennene befant seg på mange ulike steder i landet. Som redaktører for aviser og tidsskrifter undertrykte de den proletariske kritikken med slike begrunnelser som at innleggene ikke var tilstrekkelig allsidige, var partiske, osv. Innen undervisningen motarbeidet de prinsippet med »halvparten arbeid – halvparten studier». På forlagsvirksomhetens område lot de Liu Shao-chis skrifter bli spredt i billige millionopplag, mens Mao Tsetungs verker var kostbart utført, trykt i små opplag og derfor umulige å spre til folkets masser. De kjente seg sikre og våget gå til offensiv i ly av de vanskeligheter Kina nettopp hadde gått igjennom.

PROLETARIATETS MOTOFFENSIV

Men de hadde ikke regnet med den proletariske årvåkenheten. I 1962 utsendte Mao sin berømte påminnelse: »Glem aldri klassekampen». Dette ble utgangspunktet for proletariats framgangsrike motoffensiv. En sosialistisk oppfostringskampanje ble startet dette året, i den hensikt »på nytt å oppdra folket og omorganisere de revolusjonære ledene.» I september dette året gjorde Mao Tsetung rede for de problemer som Kina sto overfor. Han advarte mot de aktiviteter på litteraturens område som Wu Han-gruppa sto for, han framhevet betydningen av å ta et fast grep om økonomien og gjenopprette en kollektiv, sosialistisk kontroll over den, og han påla partikadrene særskilt å gå meget grundig til verks i spørsmålet om å oppdra ungdommen.

Denne kampanjen varte til midten av 1964. I mai 1963 ble det sammenkalt en konferanse om kunst og litteratur for å ta opp kampen mot den skadelige borgerlige innflytelsen. Mao Tsetung uttalte ved denne anledning at »den sosialistiske omvandlingsprosessen har kommet et meget kort stykke på vei på kunstens og litteraturens område», og spurte om det ikke var underlig at »mange kommunister er ivrige etter å fremme en føydal og kapitalistisk kunst men ikke å fremme en sosialistisk kunst.»

Under kampanjen ble også frigjøringshæren holdt fram som et forbilde for folket. Man skulle studere og ta etter frigjøringshærens ånd og metoder. Med særskilt adresse til ungdommen ble en ung, vanlig soldat ved navn Lei Feng holdt fram. Hans revolusjonære ånd og selvoppofring ble stilt opp mot de falske idealene som de borgerlige autoritetene propagerte. Lei Feng var en konsekvent revolusjonær ved at han hadde studert og lært seg

å tillempe Mao Tsetungs tenkning. Oppfordringen til å lære av hæren resulterte våren 1964 i at det ble opprettet et politisk kommissærssystem etter frigjøringshærens mønster. Disse kommissærpostene ble besatt av folk fra hæren og la grunnlaget for hærens seinere betydning under kulturrevolusjonen.

ET VIKTIG DOKUMENT

Sommeren 1964 ble det utgitt et meget viktig dokument, »De historiske lærdommene av proletariats diktatur». Her ble de viktigste punktene i de erfaringene Sovjetunionens eksempel hadde gitt Kina sammenfattet. Dokumentet kan i dag sees som et utkast til teorien om kulturrevolusjonen. Det presenterer det viktige bidrag som Mao Tsetung har tilført marxismen-leninismen. Innledningsvis blir det slått fast: »Om det kan sies at den store Oktoberrevolusjonen forsynte marxist-leninistene i alle land med ytterst viktige positive erfaringer, og åpnet veien for proletariats overtaking av den politiske makta, så kan det sies at Krustsjovs revisjonisme for sin del har forsynt dem med ytterst viktige negative erfaringer, som setter marxist-leninister i alle land i stand til å trekke de nødvendige lærdommer for å forhindre at det proletariske partiet og den sosialistiske staten utarter.» (Krustsjovs falske kommunisme og dens historiske lærdommer for verden.)

Kinas Kommunistiske Parti har ført en uavbrutt kamp på alle tilværelsens områder mot borgerlig innflytelse og mot såvel åpne som fordekte forsøk på å gjeninnføre kapitalismen.

»Men la oss se på fakta. Er vårt samfunn i dag tvers igjennom rent? Nei det er det ikke. Klasser og klassekamp forekommer stadig, de styrte reaksjonære klassenes konplotter for å gjenerobre makta fortsetter ennå, og vi har fortsatt å gjøre med spekulasjonsvirksomhet som bedrives av gamle og nye borgerlige elementer og desperate roverier som bedrives av underslagere, korrupte og avsporede individer. Det forekommer også tilfelle av utarting i et fåtall grunnorganisasjoner, og *hva mere er, disse avsporede gjør sitt ytterste for å finne beskyttere og verkøyt i de høyere organene*. Vi bør derfor slett ikke minke vår årvåkenhet mot slike foreteelser, men må fullt ut være på vakt.» (Vår utheving. Red.)

I stedet for å fornekte klassekampen under sosialismen skal man la motsetningene mellom proletariats og borgerskapet komme opp til overflaten, og la motsetningen bli en drivkraft som fører det sosialistiske samfunnet framover. Hvilke veier skal man da gå for å forhindre at borgerne får tak på samfunnet?

For det første er det nødvendig å erkjenne at det hersker motsetninger under sosialismen. Om man erkjenner motsetningene og analyserer dem riktig, finner man at de er av to kvalitativt ulike slag, motsetninger innen folket og folkets svorne fiender.

»Disse to slag sosiale motsetninger er av natur helt ulike, og metodene for å behandle dem bør også være ulike. En riktig behandling av dem vil resultere i økt konsolidering av proletariats diktatur og ytterligere styrking og utvikling av det sosialistiske samfunnet.»

Det er videre nødvendig å forstå at det sosialistiske samfunnet strekker seg over et meget langt tidsrom, at det utgjør en hel historisk epoke. Derfor må revolusjonen fordypes. Det må skje en sosialistisk revolusjon også på det kulturelle frontavsnittet. I dette er det nødvendig å støtte seg på folkets masser og prinsippfast tillempe masselinja. Dette skjer ved at man utvider den sosialistiske husholdningen samtidig som man fører grundige sosialistiske skoleringsbevegelser ut blant folkets masser. For å la kulturen tjene folket og sosialismen er det nødvendig å tillempe politikken med å la »hundre blomster blomstre». Den borgerlige kulturen er seiglivet og fortsetter å eksistere lenge etter at borgerskapet økonomisk er opphevet som klasse.

»Kampen for å fremme den proletariske ideologien og tilintetgjøre den borgerlige ideologien blant dem som vier seg til vitenskap, kultur, kunst og oppdragelse er en langvarig og bitter klassekamp . . . Dette må skje gjennom den kulturelle revolusjonen og revolusjonær praksis i klassekampen, kampen for produksjonen og for vitenskapelige eksperimenter.»

Systemet med å oppmuntre en del med høyere lønninger har vist seg forkastelig. I stedet skal man oppmuntre til å minke lønsskillene mellom alle grupper i samfunnet. Partikadre må ikke skille seg fra folket, men tvert imot opprettholde varige og nære forbindelser med det. Dette er mulig ved at de deltar i kollektivt produktivt arbeid. De allmenne sikkerhetsorganene må heller ikke fjerne seg fra folket. Det er særskilt viktig at de står under massenes og partiets oppsyn. Særlig viktig er dette for hærens vedkommende, for »geværerne må alltid forbli i partiets og folkets hender, og det må aldri tiltales at de blir et middel for karrierister.»

Dette er noen viktige punkter i dokumentet. Dokumentet representerer et nytt stadium i marxismen-leninismens utvikling, og må av alle marxist-leninister studeres ved siden av »Staten og revolusjonen» av Lenin.

(Avsluttes i neste nummer).

SF STØTTER MONOPOLKAPITALENS NORDØK . . . forts. fra s. 9.

de to organisasjonene. SF's grunnholdning til Nordøk var overveiende positiv, noe som bl. a. hadde sin bakgrunn i 1967-landsmøtets vedtak om at nordisk samarbeid var et alternativ til EEC og NATO. På dette møtet framholdt Roald Schultz, Holm's varamann på Stortinget, at det særlig var ønskelig med økt nordisk samarbeid på grunn av den mulige gunstige påvirkningen fra det radikale kulturlivet i Sverige, spesielt fra svensk TV!

I Stortingsdebatten 13. mai 1968 støttet da også partiets representanter Københavnskonferansens målsetting om utvidet nordisk samarbeid. Som Gustavsen's varamann Wold uttrykte det: »SF har på sitt siste landsmøte bedt om at det ble tatt initiativ til en slik utredning. Mot denne bakgrunn hilser jeg det danske initiativ velkommen». (Stortings-tidende 1968 - s.3607). Wold mente til og med at statsminister Borten var for negativ til nordisk økonomisk samarbeid når han ikke så noen fordel i å vedta noen prinsipiell uttalelse for Nordøk!

Og det var ikke lite Wold mente Nordøk kunne resultere i: »Når jeg går inn for utvidet samarbeid i Norden, er en av de sterkeste grunner at Norden som enhet representerer en økonomisk maktfaktor som kan forhandle med EEC ut i fra økonomisk styrke. Et Norden i fellesskap kan trekke opp en politikk med full beskjeftigelse og en politikk som er til gang for arbeidstakerne i landet.» (St. s. 3606).

Bare nordiske kapitalister får organisert seg i et nordisk fellesmarked så vil altså både arbeidsfolks kår sikres og arbeidsløsheten bli avskaffet! ifølge SF's vararepresentant Wold.

Og det sa han etter at statsministrenes Københavnkonferanse åpent hadde proklamert

intensivert strukturrasjonalisering, dvs. nedleggelse av svake bedrifter og plassoppsigelser, som et hovedformål med Nordøk-planene!

DA SF »GLEMTE» Å STEMME !

Alt dette viser oss at Sosialistisk Folkeparti's talsmenn både i 1968 og 1969 åpent har støttet tanken om et utvidet nordisk økonomisk samarbeid. Dette har selvsagt vært krydret med sosialdemokratiske valgord om at denne politikken måtte tjene det arbeidende folket osv., men hovedsaken står etter dette klingende klart fram:

SF har forsonet seg med både tanken om kapitalbevegelser over landegrensene, tollunion og et institusjonalisert Nordøk-byråkrati. Det siste skal vel og merke være minst mulig byråkratisk og mest mulig demokratisk. Og det er det jo mange som vil erklære seg uenige i !

For å illustrere SF's standpunkt i denne saka har KLASSEKAMPEN i to tidligere nummer hevdet at SF også stemte for Bratteli's forslag som gav en prinsipiell støtte til Nordøk-planene. Vår kilde har for Stortingstidende s. 3831 som kort og godt sier følgende: »Voting: Trygve Bratteli's forslag bifaltes enstemmig.» I pressereferatene fra debatten ble akkurat det samme hevdet. Da verken partiets sentralstyre, stortingsgruppe eller parti-organet Orientering protesterte mot den framstilte enstemmigheten, måtte nødvendigvis enhver oppfatte det slik at SF hadde støttet forslaget. Dette desto mer som partiets talsmenn gang på gang har understreket sin positive vilje til å støtte et utvidet nordisk samarbeid. Først etter at KLASSEKAMPEN har dokumentert Nord-

øk's reaksjonære karakter og SF's holdning til dette, forsøker Orientering å ro seg vekk fra problemene ved å hevde at Gustavsen og Hom var fraværende.

Men ennå så seint som i september kan Stortingets kontor på telefonisk henvendelse opplyse at SF stemte for Brattelis forslag. Og ville SF's stortingsrepresentanter ha stemt mot dersom de hadde funnet det for godt å være til stede, siden de etterpå ikke har prestert den minste protest?

HVORFOR STØTTER SF NORDØK ?

Sosialistisk Folkeparti har gitt sin tilslutning til et utvidet økonomisk samarbeid i Norden: NORDØK. Men hvorfor ? Strider ikke dette mot partiets holdning f.eks. i EEC-spørsmålet, SF taler jo ennå mot medlemsskap i Fellesmarkedet ?

Vi skal forsøke å forklare partiets stilling ut fra to momenter.

For det første var stillingen til nordisk økonomisk samarbeid lenge et stridsspørsmål i partiet. Særlig etter 1965 gikk flere og flere på partiets høyre fløy inn for et slikt samarbeid som et alternativ til EEC og NATO. Det var særlig Gustavsen, Løfsnes og Wold som lanserte en slik politikk. Venstre-elementene i partiet kjempet innbitt imot dette, men klarte f. eks. ikke å hindre vararepresentantene Ragnar Wold og Roald Schultz' demonstrative støtte til Københavnskonferansens Nordøk-forslag i mai 1968. Årsaken til at nordisk samarbeid ble kjørt såpass mye fram fra høyreledelsens side, hang utvilsomt sammen med det generelle ønsket om å framstille SF som noen annet enn et »nei-parti». SF måtte for

enhver pris lansere alternative forslag, bli en positiv faktor i norsk politikk. For Løfsnes stod dette som en kongstanke. Etter splittelseslandsmøtet i 1969 blei venstrefløyen drevet ut av partiet. Nå var ikke de kritiske røster som før hadde reist seg mot Nordøk-planene medlem av partiet lenger. På dette, som på andre felter, stod veien helt åpen for en rein høyrekurs. For det andre har et sosialdemokratisk parti som SF selvsagt også, som tidligere nevnt, et sosialdemokratisk syn på staten. Når SF gir sin prinsipielle tilslutning til et utvidet nordisk økonomisk samarbeid, har partiet samtidig behov for å framstå som noe annet og mer »arbeidervennlig» enn borgerpartiene og DNA. Derfor lanserer Gustavsen monopolkapitalens stat som et redskap arbeidsfolk kan benytte for å svekke monopolkapitalens makt! Bare staten får kontrollere investeringsbevegelser, så vil konsernernes og Wallenberg's uheldige innflytelse bli borte !

Men nettopp slike illusjoner og politiske krumspring understreker mer enn tydelig at SF i denne saka helt åpenlyst har tatt et arbeiderfiendtlig standpunkt. At partiet etter hvert som kampen mot Nordøk skjerpes og mobiliserer breie lag av det arbeidende folket vil hoppe over på et motsatt standpunkt kan godt hende. SF's vinglete ledelse vil jo gjerne ta hensyn til opinionen. Men arbeidsfolk har nok engang fått demonstrert at dette partiet, i likhet med NKP, ikke kan føre an i klassekampen.

For arbeiderklassen betyr nordisk samarbeid en koordinering av klassekreftene i de nordiske land, det betyr skjerpet kamp mot monopolkapital og statsbyråkrati, mot Nordøk.

Rekruttene komiterapport beslaglagt

TILLØP TIL DISKUSJON PÅ SESSVOLLMOEN UNDERTRYKES AV KLASSESTATEN

På Sessvollmoen rekruttskole forekom nylig en hendelse som tydelig avslører klasseinnholdet i det diktaturet som utøves innfor det militære. Det norske militæret er et redskap for den amerikanske imperialismen og den norske monopolkapitalen, og brukes av disse til å motarbeide arbeiderklassens klassekamp i Norge. Da en demokratisk valgt rekruttkomite hadde utarbeida en rapport som tok til orde mot NATO og fremma visse velferdskrav for rekruttene, blei rapporten derfor straks beslaglagt. Komiteen blei trua med represalier, og sikkerhetstjenesten blei kopla inn.

Komiterapporten viser hvordan undertrykkelsen av rekruttene henger sammen med militærets rolle som forsvarer for imperialismen og reaksjon. Om NATO heter det: »Under arbeid-eroppptøyene i Frankrike ifjor hadde de Gaulle etter all sannsynlighet garantier fra NATO om å gripe inn hvis situasjonen ble for meget i hans disfavor. USA og NATO hadde meste-parten av »æren» for kuppet i Hellas».

Rapporten peker på at rekruttene ofte har elendige økonomiske kår: »Rekruttene må akseptere at de et helt år skal tjene forsvarer og »krigen» for en lønn få kan leve på. Slikt kalles med rette *utbytting* med lovens hjelp.» »Det økonomiske misforhold hos rekruttene understrekes ytterligere ved at noen har lønn fra firmaer o.l., mens de fleste bare har 6 kr. dagen. Sosiale tillegg dekker ikke på langt nær de reelle utgifter.»

Hva kan de menige militære gjøre med disse sakene? Rapporten peker på at det bare er en veg å gå: »*Generelt* kan en si om de virkemidler som rekruttene kan benytte i sin kamp, at i et autoritært system som militærvesenet viser erfaringene at en *aldri* kan få sin

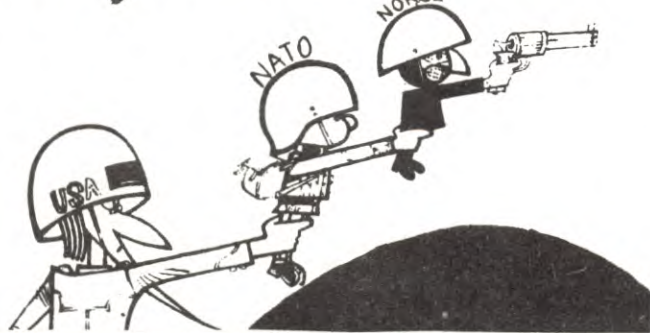
demokratiske rett bare ved umyndig diskusjon og informasjon. Det er nødvendig med organisert interessekamp.» »Vår konklusjon bli en *interessekamp* mot forsvarers politikk, påvirkning og struktur. Vi ønsker å løse verdens sosiale motsetninger, ikke å undertrykke dem med makt. Det norske forsvar er idag på undertrykkernes side.» »Vi avviser klart den umyndiggjorte »samarbeidslinjen» som bare har til hensikt å skjule for offentlig-hetens øyne de motsetninger og gnisninger som er innen forsaret og hva forsaret står for.»

Interessekampen gjelder altså ikke bare rekruttene dagskrav, men blir en del av en mer omfattende kamp for å avsløre det borgerlige voldsapparatet og reise arbeidsfolk til motstand mot imperialismen og reaksjon.

Det er ikke høve til allmannamøter i det militære, så det var bare takket være en slapp møteledelse under »prestens time» at komi-

teen blei valgt og fikk sitt mandat. Da komite-rapporten var ferdig, krevde kapteinen å få sensurere den før den blei lagt fram for rekruttene. Den blei straks beslaglagt og et stort apparat blei satt igang for å få fatt i absolutt alle eksemplarer som var trykt. Sikkerhets-tjenesten blei kopla inn; flere komitemedlem-mer og feltpresten er allerede avhørt av mili-tærpolitiet. Saka er nå til drofting i høgre militære organer og i departementet. Det gjel-der å hindre at rekruttene for framtida skal få noe som helst høve til å ta opp anti-imper-ialistiske krav og velferdskrav. Ethvert tilløp til propaganda for sosialismen må kveles i starten. Men lakeiene for imperialismen og reaksjonen vil ikke oppnå annet med sin undertrykkelse av soldatenes krav enn å puste til den ulmende motstanden. Monopolkapitalen vil ikke kunne få soldatene til å kjempe for kapitalinteressene ved hjelp av undertrykkelse og kadaverdisiplin, heller ikke ved hjelp av for-terpet anti-kommunistisk propaganda.

Rekruttene komiterapport; StKp Sessvollmoen:

Faksimile av den beslag-lagte rapportens forside.

ALNOR-SAKA: ARBEIDERNE ER FORSVARSLØSE MOT forts. fra s. 4.

arbeider: »Hvis det blir avta'e med LO, sies det at vi ikke skal gå ned i lønn. Men kan det ikke tenkes at vi får stagnasjon?»

Frykten for at det skal bli dårligere lønns-vilkår dersom LO kommer inn i bildet deles av mange arbeidere ved Alnor. Det forteller litt om den posisjon LO-ledelsen har i arbeids-folks øyne i dag.

Langt over hodene på de ansatte sitter forbundsledelsen i mellomtiden og forhandler med Alnor om avtale. Da dette ikke går etter den gamle oppskrifta, slår forbundet på stortromma og sier opp plassene for sine medlemmer ved bedriften. Ingen av de organiserte ved Alnor visste om denne oppsigelsen før de fikk lese om den i avisene, noe som har vakt berettiget harme blant dem. Bedriftsledelsen på sin side hevdet at forbundet ikke kunne gå til en slik plassoppsigelse all den tid bedriften hadde individuelle kon-trakter med hver enkelt arbeider. For å rette på dette reiste forbundsmann Leif Andresen i egen høye person ned til Karmøy for å be de organiserte i Kjemisk om fullmakt til å si opp de individuelle kontraktene. Arbeidernes uvilje mot forbundets framgangsmåte har imidertid resultert i at svært få har gitt slik fullmakt, fram til i dag har tallet på disse bare kommet opp i ca. 60. I sannhet har forbundspampene stilt arbeidernes organisasjon i en latterlig og ydmykende situasjon.

Arbeidsfolk er latt i stikken i forvirring og kaos, der monopolkapitalen har fullstendig fritt spillerom. I diskusjonen nede på fabrikk-en går nå skillelinja mellom de som er for eller mot Kjemisk, ikke mellom de som er for eller mot bedriftens oppsplitting av arbeider-ne med de individuelle arbeidskontraktene for eksempel. Når det gjelder lønnsforholdene, sier arbeiderne seg stort sett fornøyd med dis-se, for de vet at sammenliknet med tilsvarende industri andre steder ligger de på topp. En byråkratisk innblanding fra LO-hold ser arbeiderne derfor på med likegyldighet og enda-til uvilje, de fleste er derfor mot Kjemisk. »La oss forsøke noe nytt», sier de, »la Alnor-utvalget få være i fred og få vise hva det duger til.» Den samarbeidslinje LO-ledelsen gjennom lang tid har ført, har tåkelagt klassebegrepet blant arbeidsfolk. Resultatet ser en nå : ar-beiderne fester større tillit til den smilende og joviale direktør Conradi enn til arbeidernes egen organisasjon.

Så langt ned er vi kommet.

Hva er så vegen ut av dette? Vegene opp igjen er å ta kampen opp både mot den for-ræderske LO-ledelsen og kapitaleierne. Det er en vanskelig oppgave, men vi er nødt til å be-gynne på den.

For det første: Vi må avsløre samarbeidet mellom LO-ledelsen og monopolkapitalens re-presentanter. Vi må bekjempe »samarbeids-

prosjekter» vi må knuse de stengsler og sper-ringer som LO-ledelsen setter opp ved hver eneste konfrontasjon mellom arbeiderne og kapitalmakta. Vi må skape en bevegelse fra grunnen av som kan omskape LO til en kamp-organisasjon som virkelig tar vare på arbeider-klassens interesser. Da vil organiseringa på ar-beidsplassene ikke være noe problem i det he-le tatt, det vil være unødvendig med både vervekampanje og vervesekretærer, arbeiderne vil selv ønske å organisere seg.

Samtidig må vi i denne situasjon så klart og tydelig som mulig advare de kamerater som tror at de kan komme overens med og oppnå varig fordelaktige avtaler med storkapitalen. Mellom kapitaleierne og arbeidsfolk vil det alltid ligge ei uforsonlig motsetning. Når Al-nor i dag betaler sine arbeidere like bra og be-dre enn annen tilsvarende industri, betyr ikke det at bedriften gjør dette av noen som helst omsorg for de ansatte. Bedriftsledelsen vet at det lønner seg for den. En hel del arbeidere søker seg til Alnor i dag, og bedriften sitter i den gunstige situasjon at den kan sitte og sile ut de mest arbeidsføre, mest arbeidsvillige og lojale folka. På denne måten viser det seg al-lerede hvor usolidarisk arbeidsforholdene er på bedriften. Og verre vil det bli etter hvert. En del av arbeidsstokken vil nok få relativt bra behandling, bli kjøpt og betalt mot å se rolig på at arbeidskamerater får sparken og de

MARXIST-LENINIST UTVIST FRA DEN AMERIKANSKE HÆREN.

I vår ble en ung amerikaner, Dennis Davis, medlem av det marxistisk-leninist-iske Progressive Labour Party, utvist fra den amerikanske hæren. Han hadde bare 16 dager igjen av verneplikten. Årsaken til at han ble fjernet var at han agiterte mot USA-imperialismen på moen.

Dennis Davis har i PLP's avis *Challenge* mai 1969, fortalt om sin virksomhet.

I stedet for å begynne med en direkte agitasjon med det samme han ble innkalt, utvekslet han først erfaringer og menin-ger med sine kamerater i leiren. Først når de var villig til å si hva de selv mente, fram-førte han *sine* meninger.

På denne måten fikk han i gang lange samtaler med dem og det oppsto disku-sjoner der en rekke av soldatene deltok.

Det viste seg snart at alle kjente seg mer eller mindre terrorisert av det mili-tære, og at de hadde trodd at alle de *andre* støttet regjeringen, mens de selv var alene om å tvile på den politikken som ble ført.

Etter at isen var brutt var det ingen som holdt tett med de spørsmålene som de militære myndighetene ville ha dem til å tie om.

Snart kunne Davis åpent stå fram som kommunist. Det var ikke noen som vendte seg mot ham av den grunn. Tvert imot, de fleste forkastet den offisielle propa-gandaen. Mange mente imidlertid at kom-munismen var »realistisk».

Etter at Davis hadde vært på moen i fire måneder begynte befaleet å få øynene opp for hans virksomhet. Han ble gjen-tatte ganger flyttet til andre kompanier, og fikk derfor øve sin innflytelse en rek-

forts. s. 7.

»DEN SMARTE ARBEIDSLEDEREN LYTTET OG FORSTÅR» forts. fra s. 5.

ordet ligger forskjellen mellom arbeidernes og din oppfatning.» Sannelig er mennesker flest en vanskelig materie. Arbeidsfolk gir rett og slett faen i om de ødelegger liv og helse! Det er ikke langt fra at den verdenskløke professor sukker oppgitt over den gemene hop: »Hvis forutseenhet var en allment tilstedeværende egenskap, hvis det var en utbredt felles egen-skap hos alle alltid å handle fornuftig, hvis det var slik at folk alltid unngikk ting som kunne inneholde en faremulighet, så ville fyll forsvinne, spillebulene måtte lukke og folk ville ikke skade seg.»

Men som tidligere nevnt er det bare å ta til takke med det menneskemateriale som nå en gang finnes, finne ut av den vanskelige men-neskelige natur og bruke den så godt en kan. Flere midler kan her tas i bruk. Oppmuntring og ros er særlig effektivt: »Du liker det når sjefen slipper av seg litt ros sammen med et vennlig skulderklapp når du har utført en jobb godt. Slik er det med folkene dine også. — Alle vil gjerne høre litt ros og ingen vil bli syk av det.» Et annet sted heter det: »Mennesker med mindreverdigheitsfølelse er ofte svake for

et vennlig ord og ros. De har i den grad behov for oppmuntring at de blir helt oppløst av litt ros, de rødmer av takknemlighet og finner ikke ord for å uttrykke seg.» — Menneskelige pro-blemer blant arbeiderne gjelder det også å kun-ne dra nytte av. »Når problemer plager deg, vil du gjerne snakke om det med en som du har tillit til. — Den gode arbeidsleder lærer seg derfor opp til å kunne lytte, han lytter og spør og lytter igjen.» På den måten kan han best mulig vise forståelse . Enn videre: »Det er ikke alltid vansker det dreier seg om. En mann kan ønske å snakke om det han er stolt av. Han kan være sprekkeferdig av lyst til å snak-ke om gutten sin, hjemmet eller hvor fint han gjorde det under briden kvelden forut. Den smarte arbeidslederen lytter og forstår. Han er glad med den glade og hjelper til med å hol-de ham på topp med et smil og kanskje et vennlig skulderklapp.»

Overskriften til ett av kapitlene i boka he-ter: »Vernearbeidet er samarbeid». Det lyder pent, og ingen fornuftig person er vel imot et virkelig vernearbeid. Arbeiderne har alltid vært de første til å gå i spissen for slikt arbeid —

naturlig nok — det er deres liv og helse det først og fremst gjelder. Men for å sikre seg mot alt for helsefarlige arbeidsplasser har arbeiderne ofte vært nødt til å kjempe.

Men hva er innholdet i den boka vi her har tatt for oss? Et grotesk eksempel på en samar-beidsideologi i deres forstand til beste for ka-pitaleierne og deres lakeier, som en hån mot arbeidsfolk og der det konkrete vernearbeidet omtrent ikke har fått noen plass i det hele tatt. Arbeiderne blir framstilt som dumme, som dagdrømmere, som selvmotsigende van-skelige vesener som bare en klok elite kan lede gjennom dette vanskelige livet. — Og selvsagt er det gunstig for kapitaleierne og de-res lakeier å bygge opp et slikt bilde. Det gir en moralsk begrunnelse for det eksisterende ut-bytterforholdet i det kapitalistiske samfunn. Men når dette blir gjort under dekke av at det skal være enhjelp i vernearbeidet, viser det bare at institusjonen Vern og Velferd ikke har noe som helst med det som navnet skulle tyde på, men tvert imot er et redskap for bor-gerskapet til å spre arbeiderfiendtlig og direkte fascistisk ideologi.

STUDIEKURS

starter tirsdag den 7. oktober i Tøyen Sam-funnshus. Følgende emner vil bli behandla:

1. Hvorfor må vi studere v/Tron Øgrim
2. Staten v/Vågen onsdag 15/10
3. Arbeiderklassens økonomiske stilling i Norge v/Stokmo onsdag 22/10
4. Partiets rolle under kapitalismen v/E.Bergerud onsdag 29/10
5. Marxist-leninister og folkefronten v/Svein Johnsen onsdag 5/11
6. Partiets rolle under proletariatets diktatur v/Grønmo onsdag 12/11
7. Kulturrevolusjonen v/Tore Birkeland onsdag 19/11
8. Kommunismen v/Kjell Hovden onsdag 26/11.

Kursavgift kr. 10,00. Påmelding skjer til Normann Gulbrandsen, Etterstadsetta 75 b, Oslo 6. Arr.: Østkanten lag av NKP, Oslo/ Akershus SUF, De sosialistiske studie- og arbeidsgrupper.

»Våre motstandere har mer enn en gang sagt oss at det er en forhastet oppgave vi tar for oss, når vi vil innplante sosialismen i et land med utilstrekkelig kultur. Men de er ledet vill av det faktum at vi ikke begynte fra den ender der man i følge teorien...burde ha begynt, og at i vårt land gikk den politiske og sosiale omveltningen foran den kulturrevolusjonen, vi nå i alle fall står foran.»

V. I. Lenin

Den 31. oktober kunne Kinas Kommunistiske Partis sentralkomitee konstatere at »revolusjonære komiteer er opprettet i 29 provinser, storbyer og autonome områder, det vil si over hele landet unntatt provinsen Taiwan. I dag har denne betydningsfulle proletariske kulturrevolusjon vunnet en stor seier. Dermed hadde det kinesiske folket tatt igjen den delen av makta som de kinesiske revisjonistene hadde erobret og gjenstridig forsokt å beholde. Men ikke nok med det. Det kinesiske folket hadde vist hvordan proleta-

40 år med proletarisk makt fortsatt ha posisjoner som gjorde en kontrarevolusjon mulig? Hvorfor hadde ikke SUKP kunnet avsløre folkets fiender innen sine egne rekker? Disse og liknende spørsmål ble det ytterst viktig å utrede og besvare for alle marxist-leninister og spesielt for KKP og APA, for at ikke samme kontrarevolusjon skulle finne sted i Kina og Albania.

KAMPEN UNDER »DET NYE DEMOKRATIET«

Den 1. oktober 1949 ble Folkerepublikken Kina proklamert. I 22 år hadde da KKP ført en væpnet kamp for å gripe statsmakta og opprette proletariatets diktatur. Med folkets seier var de reaksjonære avvæpnet og kampen skulle føres på andre områder. I skriftet »Folkets demokratiske diktatur» understreket Mao Tsetung:

»Folkets stat verner om folket. Bare så sant folket har en slik stat, kan de fostre og om-danne seg i nasjonalt omfang ved demokrat-

Revolusjonære gruvearbeidere studerer Mao Tsetungs tenkning.

KULTURREVOLUSJONEN I KINA

En seier for folket og Mao Tsetungs tenkning!

riatets diktatur skal befestes og gå i dybden. Det hadde stilt opp et inspirerende eksempel for alle verdens folk og tilført teorien om staten og revolusjonen et nytt element, som kunne sammenliknes med hva Lenin og det sovjetiske folket hadde gjort 50 år tidligere. Hva var det da som hadde drevet fram kulturrevolusjonen, og hva hadde hendt i løpet av den? Vi tar til med å undersøke bakgrunnen.

»Dere må gå igjennom femten, tjue, femti år med innbyrdes krig og internasjonale trefninger ikke bare for å forandre de rådende forholdene, men for også selv å forandre dere og bli kvalifisert for den politiske makta.»

Karl Marx

ET ADVARENDE EKSEMPEL

Helt siden 1956 hadde Kinas Kommunistiske Parti fulgt de østeuropeiske kommunistpartienes utvikling ekstra oppmerksomt. Under Krustsjovs ledelse hadde Sovjetunionens Kommunistiske Parti begynt en krepsegang tilbake mot å bli et borgerlig parti, og Sovjetunionen ble orientert tilbake mot kapitalismen. Under den reaksjonære parolen »av-staliniser partiet og livet» dro SUKP med seg alle østeuropeiske partier unntatt Arbeidets Parti i Albania inn på den revisjonistiske, anti-marxistiske veien. For å bane vei for kontrarevolusjonen begynte Krustsjov-klikken sin kamp, i likhet med enhver revolusjon og kontrarevolusjon, på det ideologiske området, da de ga massespredning til litterære verker som bakvasket Oktoberrevolusjonen, Lenin, og Stalin, da de rundhåndet understøttet teaterstykker og filmer som bakvasket den marxistisk-leninistiske veien og i stedet propagerte revisjonismen, og da de satte pålitelige revisjonister til ledere, redaktører og propagandasjefer innen alle betydningsfulle administrative og propagandistiske enheter. Hvordan kunne dette skje? Hvordan kunne en klikk revisjonister etter nærmere

iske metoder, og ved at alle legger kreftene til, kan de riste av seg innflytelsen fra hjemlige og utenlandske reaksjonære (en innflytelse som fremdeles er meget sterk, som vil fortsette å leve i lang tid og ikke kan tilintetgjøres i raskt tempo), kvitte seg med de dårlige vanene og tankene de har fått i det gamle samfunnet, sette seg imot å bli ledet på villstrå av de reaksjonære og fortsette å gå framover – framover til et sosialistisk og kommunistisk samfunn.»

Mao Tsetungs ord skulle vise seg profetiske. Innen partiet gikk Kao Kang og Jao Shu-shih umiddelbart etter seieren i bresjen for en teori om at landet skulle ha »mange sentra». Med denne »teorien» ville de umuliggjøre den sentrale samfunnsmessige planleggingen og dermed underminere folkets demokratiske diktatur. Samtidig så de selv en mulighet til å berike seg på bekostning av folket i Mandsjuria, der de var ledende partifunksjonærer. Men deres kontrarevolusjonære linje ble avslørt og deres forsøk på å bli »keisere» i Mandsjuria løp ut i sanden.

Et annet alvorlig problem var borgerskapets hemmelige motstand. Mot den ble det høsten 1951 til våren 1952 rettet en kampanje mot »de fem forsyndelsene», nemlig bestikkelser, skattesnyteri, bedrageri med statseiendom, fusk ved framstilling av statsbestillinger og tyveri av økonomiske informasjonen fra regjeringskilder. Inspeksjonsgrupper besøkte på ni måneder mer enn 450 000 private bedrifter og fant anmerkingsverdige forhold i nær 350 000 av dem! I skjulte gullreserver og fremmed valuta samt i bøter og etterbeskatning innbrakte kampanjen mellom tre og fire milliarder dollars. Det sto klart for det kinesiske folket at så lenge borgerskapet hadde økonomisk makt, ville det anvende sin makt mot den store massen av det kinesiske folket. KKP brøt likevel borgerskapets motstand på det økonomiske området ved framgangsrikt å gjennomføre den sosialistiske omvandlingen. Den var avsluttet i 1956.

Men like overfor den overdrevne optimismen blant en del kadre over den framgangsrike økonomiske politikken fant Mao Tsetung grunn til å si:

»I Kina var 1955 det avgjørende året i striden mellom sosialisme og kapitalisme... Den første halvdel av 1955 var dyster og formørket av svarte skyer. Men i løpet av det andre halvet året ble atmosfæren forandret helt og holdent... Med utgangen av dette år kommer sosialismens seier praktisk talt til å være sikret. Det er sikkert at det ligger mange harde trefninger foran oss. Vi må fortsette å kjempe hardt.»

(Socialist Upsurge in China's Countryside.)

KAMPEN OM ARMEEN

Dette året, 1956, tilspisset kampen om herredømmet over armeen seg. Marxismen-leninismen lærer at den klassen som har kontroll over statsmakta – et tvangsapparat grunnet på vold – dermed har alle objektive forutsetninger for å tilvinde seg makta i hele samfunnet. Inspirert av Krustsjov-klikkens eksempel og ivrig understøttet av det innenland-

ske borgerskapet og godseierklassen, begynte en gruppe under ledelse av forsvarsminister Peng Teh-huai og Lo Jui-ching å forsøke å forvandle Folkets Frigjøringshær til en borgerlig »ekspert»-arme. Ett utslag av denne linja hadde vært gjeninnføringen av gradbetegnelser året før. Men de ville gå enda lengre enn som så. De motsatte seg prinsippet om å grunne hæren på folkekrigens taktikk og strategi. I stedet ville de »modernisere» krigføringen ved å legge hovedvekten på våpnene. Peng presenterte sin linje: »Vi må gjøre slutt på tendensen til å gi de politiske organisasjonene innen hæren en spesiell stilling og særlige privilegier.» Tydeligere kunne man ikke gå i mot Maos linje om å sette politikken i ledelsen! Sin ringeakt for det politiske og ideologiske arbeidet viste Peng da han sa at Mao Tsetung var nok bra, men »den kan ikke fly». En annen i gruppa, Tan Sheng, gjorde rede for hvor forbildene for den nye linja ble hentet fra: »Det bøl framheves, at de nevnte framgangene (dvs. framgangene med å gjeninnføre den borgerlige linja i hæren, Red.) er bundet intimt sammen med Sovjetunionens beste erfaringer.

I 1959, året etter Det Store Spranget og massebevegelsen for å danne Folkekommuner, gikk gruppa rundt Peng Teh-huai til åpent angrep mot partiet, den proletariske linja i armeen og Mao Tsetung. Det var klart at kampen ikke var begrenset til arme-spørsmål, men gjaldt spørsmålet om Kina skulle gå framover til sosialismen eller bakover til kapitalismen. Våren 1959 hadde Peng under en militær good-will-reise som Warszawa-pakt landene foretok i Kina, forsikret seg om Krustsjovs støtte. (Da Peng Teh-huai seinere ble avsatt, forsvarte Krustsjov ham på det Rumenske Arbeiderpartiets møte i 1960 og kalte ham »sin beste venn».) Endel borgerlige »autoriteter» forsøkte å berede grunnen for Pengs kontrarevolusjonære offensiv ved å angripe partiets almene linje og Mao Tsetung. I en artikkel kalt »Solas Stråleglans» som ble offentliggjort i mai, skrev Tao Chu:

»Mennesker bruker ordene »østen er rød, sola står opp» for å beskrive det storslagne i det vi kjemper for. De lovpriser vårt parti og vår leder ved å sammenlikne dem med sola. Men midt på sommeren, når den skarpe sola tørker ut jorda og får folk til å stønne, da klager de og sier at solas hete og lys er uutholdelige. Vi vet også alle og enhver at sola her sine flekker.»

På KKP's plenum i august 1959 i Lushan ble spørsmålet tatt opp. Peng angrep partiets almene linje, folkekommunene og Det Store Spranget. Han brennmerket Det Store Spranget som »en overspent politikk» og mente at »det som oppnås kan aldri kompensere det som går tapt». Det sto ikke bedre til med folkekommunene i denne borgerens øyne. De var blitt »opprettet for tidlig» og var i det hele tatt »en grov villfarelse». Massebevegelsen for å opprette dem var i følge denne »Moderne» ideolog et utslag av »småborgerlig fanatisme!»

Mot den borgerlige linja i hæren som til tider hadde vært sterk, hadde den proletariske linjas forsvarere samlet rundt Lin Piao

fort en hard kritikk. På møtet i Lushan ble den borgerlige linja kritisert sonder og sammen av de kadre som sluttet seg til Mao Tsetungs og Lin Piao's revolusjonære linje. I den resolusjonen som ble vedtatt ble klassekarakteren av Pengs linje slått fast:

»Med seirene for den almene linja, Det Store Spranget og folkekommunebevegelsen var den kapitalistiske og individuelt baserte økonomien en gang for alle dømt til undergang. Med dette i minne kunne ikke de høyreopportunistiske elementene av alle slag, inklusive de som tidligere hadde slutta seg til Kao Kangs linje, under ledelse av Peng Teh-huai vente lenger. De grep hva de anså som en beileilig anledning til å stille til bråk, føre fram opposisjon mot partiets almene linje, Det Store Spranget og folkekommunene samt mot Sentralkomiteens og Mao Tsetungs ledelse. Deres angrep på partiet innebærer derfor at de, da de representerer borgerskapets og det bedre stilte småborgerskapets interesser, forsøker å sabotere proletariatets diktatur og underminere den sosialistiske revolusjonen ved å splitte og demoralisere arbeiderklassens fortrupp samt opprette opportunistiske fraksjoner.» (Theja Gunavardhana: China's Cultural Revolution, Colombo 1967 s. 53)

Peng hadde »malt et helsvart bilde av Kina» ved å utnytte en mengde detaljvanskeligheter og forbigående vanskeligheter som landet sto overfor samt knytte sin kritikk sammen med innen- og utenlandske reaksjonæres ugrunnede kritikk mot folkerepublikken. (Akkurat på dette tidspunkt hante Krustsjov Det Store Spranget og fordømte folkekommunene som »i bunn og grunn reaksjonære».) Resolusjonen slo til sist fast at: »den partifiendtlige klikkens aktiviteter før og under Lushan-møtet var målbevisste, forberedte, planlagte og organiserte. De representerer en fortsettelse og utvikling av Kao Kangs og Jao Shu-shih's partifiendtlige allianse.»

Den proletariske linja vant en viktig seier i Lushan. Peng Teh-huai ble avsatt fra sin stilling og i stedet ble Lin Piao utnevnt til forsvarsminister. Under Lin Piao ble det gjort store framsteg i den politiske og ideologiske skoleringen og hærens ideologiske omvandling ble seinere av største betydning i kulturrevolusjonen dels som et forbilledlig eksempel for hele Kinas befolkning og dels som en garanti for kulturrevolusjonens seier. Hæren lå fra 1959 av i proletariatets hender. Betydningen av dette kan ikke overvurderes. Mao Tsetung sammenfatta Lushan-møtet på denne måten:

»Kampen i Lushan er en klassekamp, en fortsettelse av kampen på liv og død mellom de to hovedsakelig antagonistiske klassene – proletariatet og borgerskapet – som har foregått under hele den sosialistiske revolusjonen i ti år. Denne formen for kamp kommer til å fortsette i Kina og i vårt parti i minst 20 år og trolig i et halvt århundre.

Forts. s. 10

Formann Mao hilser som leder av den proletariske kulturrevolusjonen.